

Dygdens belöning och kärlekens seger : En sann och märkvärdig händelse

Ekenmark, Gustaf

59 C Br.

National Library
of Sweden

EKENMARK, Gustaf

Roman
Sw.
(Ba.)

1811

H. A. Bergström
vördnadfullt tillägg
af

G. Richard 1846. i. h. s.

Stockholm den 26 Jan.

1848

~~Föf. lär vara en gammal kätting, namnet.~~

Kungl. biblioteket

0 0000 000137127

Första Ströbladet.

DYGDENS BELÖNING
OCH
KÄRLEKENS SÖGER.

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Uti en aflägsen och mindre bebodd skogstrakt af Riket bodde ett fattigt men välkändt arbetsfolk, som hade tvenne barn, en gosse och en flicka, hvilka, af naturen begåfvade med goda anlag, utgjorde föräldrarnes största glädje. Dessa barn blefvo fader- och moderlösa, gossen vid fjorton, och flickan vid elfva års ålder, sedan de sedan öfver ett år varit föräldrarnes enda stöd under deras sjukdom, och då döden hade bortryekt dessa, stodo de värlösa barnen försänkta uti sorg och behof, samt öfverlemnade åt sig sjelfve, på ett längre afstånd ifrån sådane grannar, som kunde lemna dem någon tröst, ännu mindre en hjälpsam hand.

En morgon, då solen äfven spridde sina milda och lifgivande strålar in uti den mörka, tomma och ensliga hyddan, och den lilla gunstlingen, grönsiskan, började sjunga och slå sina drillar i ovanligt ljufva toner, väcktes och lifvades Carl så deraf, att han steg tidigare upp än vanligt och väckte sin syster, för att få deltaga och njuta af dessa naturens behag. Sedan de en stund betraktat solstrålarne och njutit af deras upplifvande och varma sken, samt af den lilla siskans ljufva toner, föllo de båda på knä under bön till Gud om nåd och bistånd, att med all undergifvenhet och vördnad, tacksamt kunna bära så väl sorgen som glädjen.

Efter slutad bön sade Carl till sin syster: om du, lilla Lotta, vill som jag, så skola vi, eftersom solen skiner så vackert och den lilla siskan är så lifvad att sjunga, gå ut i det gröna, för att pläcka litet bär och blommor åt oss, samt litet grönt åt siskan? Ja, min gode broder Carl, det vill jag gerna göra, svarade Lotta; ty jag vill äntligen gå till den vackra gröna lunden, der min goda mor och jag planterat så vackra blommor och under lek och dans med mig tillbringat så många nöjsamma stunder.

Af dessa blommor, i synnerhet af blomman *Förgät-mig-
ej* vill jag binda vackra kransar och lägga på min mors graf om söndag, då jag kommer till kyrkan.

Då vill äfven jag, sade Carl, gå till den vackra löfdungen, der salig far vid brunnen planterat den lilla syrenhäcken, och taga små telningar deraf, för att plantera omkring våra föräldrars graf. Med snabba steg gingo Carl och Lotta, samt togo den lilla grönsiskan med sig, att äfven hon skulle få njuta af den fria naturen. Kommen till lunden, föll Lotta uti häftig gråt vid påminnelsen och saknaden af en älskad moder, med hvilken hon på detta ställe skingrat så många ledsamma, samt delat så många ljufva och oskuldsfulla stunder, så att knappast någon blomma kunde pläckas, utan att blifva af tårar fugtad. Carl sökte väl trösta henne dermed, att snart få träffa sin hulda och ömt saknade mor uti en mycket vackrare blomsterlund, der ingen död mera förmår att skilja föräldrar och barn ifrån hvarandra. Under det Carl och Lotta flätade kransar af allahanda slags blommor, sjöng och qvittrade den lilla siskan opphörligt och mildrade de hemska känslor och den djupa ledsnad, som en dyster enslighet ingifver, särdeles uti så sorgbundna, unga och finkänsliga hjertan; men just under starkaste farten af sin ljufva sång tvärtystnar den lilla siskan och likasom lyssnar, och då medan allt var tyst nästan som i grafven, hördes på ett längre afstånd låcktonen af en grönsiska som genast besvarades, hvarefter låckandet och qvittrandet siskorna emellan omvexlades och besvarades allt lifligare och lifligare, då slutligen hördes att den på afstånd varande fogelns låckande allt mer och mer närmade sig den omnämnda lunden, der Carl och Lotta stodo med lifliga och längtande blickar rigtade åt det håll hvarifrån siskan hördes, och snart blefvo de till sin stora förundran varse en bättre klädd gosse och en flicka ungefär vid deras ålder, som närmade sig dem, bärande en fogelbur och ett litet knyte. Framkomne till lunden, föllo de i barnslig förundran, blandad af rädsla och blygsamhet å ömse sidor, öfver ett så oväntadt sammanträffande uti en aflägsen och obebodd skogstrakt; men oaktadt detta formerades snart en lika oskyldig som vänskaplig bekantskap, och planer uppgjordes af gossarne för fågelfångsten, under det att flickorna roade sig med att pläcka blommor och binda kransar. Detta oskyldiga nöje stördes, ty värr, helt oväntadt och förvandlade sig till en allmän rådplägning, i anseende dertill, att ett mörkt moln uppkom, hvarifrån strida regndroppar föllo, och ett vördnadsbjudande åskdunder, i förening med tätt på hvarandra följande genomträngande blixtar, förkunnade Allmagtens under, och uppmanade till en skyndsam hemfärd. Hvad var nu att

göra? Då åskdundret, blixtarne och regnet tilltogo allt mer och mer, och för den främmande gossen och flickan att nu återvända, vågade de icke. Dels af rädsla och dels af okunnighet om hemvägen öfver okända skogs- och ödemarker, beslöto de, att på Carls och Lottas vänliga tillstyrkan och inbjudning följa dem hem, emedan de ej hade så långt och dessutom nogsamnt kände vägen till sin lilla hydda. Tillbudet antogs med tacksamhet och hemfärden skedde med bevingade steg under det förfärligaste åskdunder och regn. Inkomne i den ödsliga hyddan, som vid detta tillfälle var för dem ett paradiset, sade lilla Lotta genast: låtom oss nu alla knäfalla och tacka Gud, som så nådeligen räddat oss undan åskstrålarne. Lilla Lotta läste högt flere vackra böner, och slutade med de trösterika orden: att efter övader låter Gud solen skina. Efter förrättad bön gick den elfvaåriga flickan, likasom hon varit en moder för dem alla, och uppgjorde eld i spisen samt uppmanade de andra, att värma sig och torka sina af regnet genomvåta kläder. Under tiden började åskvädret något stilla sig, men barnens hunger tilltog deremot, emedan det var redan lidet långt på eftermiddagen och alla hade gått fastande hemifrån tidigt på morgonen; men lilla Lotta var ej rådlös, hon skurade genast sin lilla gryta, gick till brunnen efter friskt vatten och skyndade med en liten anrättning till middag allt hvad skyndas kunde, och likasom en gammal matmoder ordnade allt så godt hon förmodade, med det lilla och enda förråd, hon ägde, icke glömmande föranstalta derom, att de små och tillika! hungriga siskorna äfven finngo litet mat. När nu anrättningen var färdig, bad den lilla värdinnan gästerna hålla tillgodo hvad huset förmodade. Aldrig har någon mat, sade de främmande, smakat så väl som denna enkla och okryddade spis, ty, oaktadt vi hemma hafva många rätter mat till hvarje middag, hafva vi aldrig känt oss så mätta som nu. Det fagnar oss hjertligen, svarade värdfolket, under yttrande: att salig mor alltid sade till oss, då vi någon gång voro nog oförståndiga och klagade eller begärde något annat än endast litet bröd och vattenvälling, att vi skulle tacka Gud så länge det fannus, och att det gifvits grefvar och baroner, ja till och med konungar, som säkerligen hade tackat sin Gud, om de i nödens stund haft en sådan föda att stilla hungren med, och alltid ihågkomma, att det är hungren, som bäst kryddar maten, och tarflighet och måttlighet i allt, som säkrast bereder helsa och trefnad. Alla uppstego mätta och särdeles väl belåtna från det enkla och odukade bordet, samt innerligt glada öfver, att få se himmelen åter klarna och solens milda och hoppgifvande strålar belysa den lilla okonstlade hyddan. Klockan var nu 5 på eftermiddagen och gästerna hade en ganska lång och besvärlig hemväg, men skiljdes ändå ogerna från sitt unga och vänskapsfulla värdfolk, oaktadt en så ringa undfägnad. Carl och Lotta utbad sig att få göra dem sällskap halfva vägen eller till ett ställe, der de kände en gammal beskedlig gumma, som varit deras mors goda vän och som säkerligen skulle vidare ledsaga och visa dem rätta hemvägen. Klockan omkring half sex begäfvos de sig på vägen, gossarne ledsagade hvarandra arm i arm och flickorna likaså, och komne till den omnämnda gumman, igenkände hon genast det unga sällskapet samt blef förvånad öfver, att se den unge baron Fritz och hans syster fröken Carolina i sällskap med dessa fattiga barn. — Ack min Gud! sa-

de gümman, hvarifrån komma herr baron och lilla fröken så sent och så långt ifrån herrgården? — Vi komma nu ifrån dessa våra vänner, och hafva ej varit hemma sedan klockan 6 på morgonen i dag, sade baronen. De fattiga barnen blefvo icke litet förlägna öfver en så o- väntad upptäckt, att hafva kommit i så förnämt sällskap, berättade likväl på gummans uppmaning hela sammanhanget, men hvar under Lotta i sin oskuld och okunnighet råkade att kalla fröken endast för sin goda leksyster, hvilket gumman anmärkte under sträng tillsägelse, att så får du intet säga min lilla flicka, utan fröken Caroline skall du säga, och herrn skall du kalla baron Fritz. — Hvarför det, äro vi intet alla lika inför Gud? frågade Lotta. — Jo, visserligen äro vi det, men inför människor äro vi det icke, sade gumman. — Hvarföre det då, mor Stina? äro människorna mera än Gud? frågade Lotta. Nej, mitt kära barn, människorna äro i stället syndiga varelser inför Gud, och derföre har Han uti sin stora och outgrundliga vishet så ordnat och befallt, att den ena människan skall vara den andra undergifven, allt efter som hennes lott blifvit i verlden. Lotta ville hafva en närmare förklaring häröfver, men gumman svarade helt korrt, att hon hvarken kunde eller hade tid att inlåta sig uti vidare svaromål på hennes frågor, utan tyckte tiden vara inne, att baron och fröken begåfvo sig hem, och att Calle och Lotta återvände. Ja, det skola vi genast göra, sade de, så snart mor Stina lofvat oss, att säkert ledsaga våra älskade leksyskon hem till deras goda föräldrar och tillika vara ett vittne till, hvarföre de icke förr kunnat henkomma, allt enligt den sanna berättelse vi nu aflemnad. Gumman lofvade att genast vara baron och fröken följaktig, men ville likväl först ytterligare förmana Calle och Lotta att icke glömma säga baron och fröken. Då tog den lille baron Fritz till ordet och sade: Jag får anhålla att mor Stina är god och icke vidare förebrår eller bannar dem för deras hjertans oskyldiga språk, ty lika så litet som dessa fattiga och värnlösa, men innerligt snälla barn rå för att de äro födde utan börd och rikedom samt saknat ledningen af en högre bildning, likaså litet är det vår egen förtjenst, att vara födde till börd och måhända en inbillad rikedom, ty verkligt rik är endast den som är nöjd med sin lott, och dessutom hafva dessa nödens barn varit för oss i dag ett så oskyldigt och dyrbart sällskap, att vi förgäfvades torde finna det ibland våra likar, ty nog komma högfärd och rangsjuka i sinom tid med stora steg, och då torde våra oskuldsfulla dagar derigenom mera förbittras än förljufvas. Afskedsstunden, som gumman påskyndade, nalkades, och med tårfulla ögon skiljdes dessa unga vänner ifrån hvarandra. Carl och Lotta anhöllo värdsamt om förlåtelse för deras okonstlade språk, och lilla Lotta räckte fröken en vacker krans af *Förgät-mig-ej*, såsom ett kärt minne af denna märkvärdiga dag, i händelse de ej mera skulle träffas. Den lilla ädelmodiga fröken, rörd till tårar af detta lika vänskapsfulla som oskyldiga minne, tackade derföre hjertligen och skref på en liten papperslapp, den hon gaf åt Lotta, följande ord:

Oskuld vare i ditt hjerta!
Dygden teckne dina fjät!
Dig ej plågar da den smärta,
Som gör ledsnad och förtret.
Nej, du följer dens exempel,
Som rätt vandrar dygdens väg,
Och ditt hjerta blir Guds Tempel,
Felar nöje: det mig säg?

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING OCH KÄRLEKENS SEGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Baron Fritz tog barnen i handen, tackade dem äfven hjertligen för deras visade oskuldsfulla och vänskapliga bemötande, samt för det goda skydd, de i nödens stund under hunger och det förfärligaste åskväder njöto uti deras lilla obemärkta hydda. Carl svarade med upprörda känslor af vördnad och tacksambet: Herre, tänk på mig och min lilla syster samt den lilla låga och ensliga torpstugan, när eder väl går! Baronerna räckte dem åter handen med helig försäkran: att så ren och klar, som solen är, skall ock vår vänskap vara. Och så länge de kunde se en skynt af hvarandra, växlades de ömmaste afskedshelsningar. Vid deras återkomst till herrgården omkring klockan 9 på aftonen var friherrinnan nästan ensam hemma, emedan baron sjelf och all betjening voro utgångne åt skogarne för att eftersöka de så ovanligt länge bortavarande barnen. Friherrinnan, utom sig af glädje vid återseendet af de älskade barnen, som voro oskadade, ilade dem till mötes och med den moderliga ömhetens djupa känslor omfamnade dem, men var tillika mycket ledsen öfver en så ovanlig händelse, af fruktan, att något ondt hade vederfarits dem, särdeles under ett så starkt åskväder med åtföljande störtregn och hagelskurar. Baronerna hade väl under tiden tröstat friherrinnan dermed, att barnen troligen sökt skydd emot regnet uti något torp å ägorna, och att så snart regnet och åskan upphört, kommo de nog hem; men då deras hemkomst förgäfvés afvaktades, och den era utskickade personen efter den andra återkom utan att hafva fått minsta spaning om deras vistande, började äfven baronerna att sjelf misströsta, enär klockan var redan 8 på aftonen och åskvädet till det mesta upphört klockan 3, hvarföre han äfven begaf sig ut för att söka. Friherrinnan sände genast vid barnens hemkomst ett bud derom till baronerna, att de voro lyckligt och oskadade hemkomne, hvarefter hon vid ett lugnare ögonblick tog barnen uti ett strängt förhör i närvaro af gumman Stina, som då nogsammt berättade hela händelsen, samt intygade deras oskuld och att det så verkligen förhöll sig, som herr Fritz och fröken be-

*) Se första Bladet.

rättade. Sedan barnen bedt sin älskade mamma om förlåtelse och om hennes goda förbön och mellankomst hos deras goda pappa, blef friherrinnan blidkad och lofvade göra allt hvad hon kunde, för att försona dem hos deras älskade pappa, som var mycket uppbragt öfver deras förmenta oförlätliga frånvaro. Friherrinnan passade derföre noga på baronens återkomst, för att genom sin goda mellankomst förut, kunna förekomma ett häftigt eller förhastadt utbrott af ondska emot barnen, som vid första påseendet likväl tycktes hafva gjort sig förtjente deraf. Men lyckan var, att friherrinnan förut fick noga kännedom om sanna förhållandet, och kunde derföre så mycket säkrare hos sin man falla en rättvis förbön för de älskade barnen. Baronens kommer häftigt in, friherrinnan går honom till mötes med sina vanliga milda och försonliga blickar, samt omfamnar honom och förkunnar med glädjetårar, att barnen äro, Gud vare lof! hemkomne oskadade och tillika oskyldiga till deras långsamma bortovaro. — Aek min vän! sade baron, det är icke möjligt, och huru kan du försvara eller förklara ett sådant förhållande för oskyldigt? Jo, min älskade vän! haf nu ett fadershjerter och utan hetta afhör min berättelse, och ransaka först noga innan du dömmar och straffar, så skall du till din stora förundran finna, att ju noggrannare du undersöker rätta förhållandet, ju oskyldigare skall du finna barnen vara, och du skall äfven finna dig föranlåten, att på en gång både beklaga och tacka dem, som icke blottställt sin dyrbara helsa, för att komma några timmar förr eller sednare hem, då ett så stort och fasansväckande naturhinder trotsade hvarje äldre menniska att begifva sig ut. Ja, min vän, sade Baron, jag känner nogsammt en faders dyra pligt, att hvarken vara hård eller vek, och på det att humöret ej i afton måtte blanda sig i denna ömtåliga undersökning, vill jag uppskjuta med densamma tills i morgon bittida, då äfven barnen äro lugnare till sinnes. Emedlertid torde du vara god föranstalta derom, att barnen i morgon bittida, efter slutad bön, få komma in till mig. Baronens emottog barnen ganska ömt och vänligen, uppmanade dem, att framförallt allt tala sanning, då redan halfva förlåtelsen var vunnen, och att utan rädsla eller fruktan aflägga berättelsen, ty, sade Baronens, jag är redan genom eder goda Mamma icke allenast öfvertygad om eder oskuld, utan äfven att ni gjort eder förtjente af min faderliga erkänsla, ty lika så angeläget det är, att moralisera, aga och straffa oartiga och olydiga barn, lika så angeläget är det, att belöna och belöna dygdiga och värlartade. Sedan barnen aflagt

berättelsen, tackade baronen dem med upprörda känslor af en innerlig glädje deröfver, att hafva funnit dem tillgalla delar så värdigt ha uppfyllt dygdiga barns pligter, att ingen ting återstod mer att önska, än att rätt kunna belöna dem. Baronen omfamnade och kysste barnen, samt tackade dem hjertligen och bad dem, att sjelfve säga hvad de önskade i belöning, så ville baronen, om möjligt vore, med nöje dertill lemna bifall. Barnen, rörde till tårar öfver en så utmärkt faderlig godhet, tackade vördnadsfullt och framställde utan lång besinningstid sin gemensamma och hjertliga önskan i all ödmjukhet vara den, att få resa med deras goda Pappa och Mamma till kyrkan i morgon, för att efter slutad Gudstjenst få träffa de beskedliga barnen Carl och Lotta, hvilka då äfven kommo till kyrkan och efter slutad Gudstjenst ärnade af barnlig kärlek och tacksamhet strö blommor på sina föräldrars graf och omgärda densamma med planterandet af en syrenhäck. Detta var deras ömma bön till sin goda och älskade Pappa. — Ja, oändligt gerna tillåter jag det, sade baronen, och till ytterligare bevis på min faderliga godhet och att jag gillar eder vackra önskan, skolen J få åka uti den stora granna vagnen i morgon till kyrkan. Nå, mina kära barn efter som denna önskan endast var framställd till eder goda Pappa, så skulle det fåna mig att höra, om J icke hafven någon att framställa till eder goda mamma. Jo, goda och älskade Pappa! vår ödmjuka önskan och bön till söta mamma vore den, att få tillåtelse bjuda Carl och Lotta med oss hem i morgon till middagen, eftersom vi voro bjudna hos dem i Fredags, och dessutom blefvo bemötte med så mycken godhet och det ömmaste deltagande uti vår svåra och värnlösa belägenhet. — Ja, äfven denna vackra önskan bifaller jag, och tillika skall jag vara eder en säker borgen för, att eder goda Mamma gör detsamma. Nå, mina älskade barn, hafven J någonting vidare att önska, så sägen mig det uppriktigt, jag tycker mig kunna läsa uti edra blickar, att J hafven ännu någon önskan öfrig. — Ja, goda och älskade pappa! ännu återstår den vigtigaste af alla våra önsknigar som vore den, det söta Pappa godhetsfullt täcktes tillåta, att Carl och Lotta singo inför Pappa och mamma äfven aflägga deras berättelse, till så mycket säkrare uppdagande af vår fullkomliga oskuld, hvilken endast stödjer sig på vår egen berättelse, och hvarförinnan vi sjelfve icke äro fullkomligt frikallade ifrån alla misstankar, att icke hafva handlat rätt; och kunde det godhetsfullt tillåtas, att den gamla beskedliga gumman Kirsti, i händelse hon träffas vid kyrkan i morgon, äfven blefve hörd i allas vår närvaro, så hafve vi ingen önskan mera öfrig. — Ja, mina älskade Barn! sade Baronen, ingen heligare och mera grannlaga pligt finnes för en far emot sina barn, än den, att på det nogaste med sin faderliga uppmärksamhet följa alla deras handlingar ifrån den minsta till den största, för att icke kunna begå någon orättvisa, såsom att straffa den oskyldiga och belöna den brottsliga, och då J nu sjelf-

ve för det första uppmanat mig, att på det aldra nogaste granska alla edra handlingar, och för det andra viljen visa eder tacksamhet och på ett så ädelt sätt återgälda den vänskaps- och förtroende-skuld, hvaruti J stån hos de fattiga barnen, så kommer min kärlek och vänskap för eder att derigenom fördubblas och belöningen för så vackra och ädla grundsatser skall icke uteblifva i morgon, varen försäkrade derom, äfvensom om mina varma förböner till Gud, för edert framtida väl. — Klockan 8 Söndagsmorgonen stod den stora granna vagnen framkörd till trappan, och lilla baronen samt fröken redan klädda och färdiga sedan kl. 7, afvaktade med liflig längtan afresan, som ock genast skedde i deras goda föräldrars sällskap. Då halfva vägen eller omkring en mil var passerad, varseblef det unga herrskapet redan på längre afstånd, att de förut omtalte barnen Carl och Lotta sutto nu, hvilande sig, bredvid kyrkovägen, samt blefvo af glädje så intagne, att det väckte både baronens och friherrinnans synnerliga uppmärksamhet, och som derföre genast frågade efter orsaken dertill. — Ack! der framför oss sitta nu de beskedliga barnen, Carl och Lotta, hvilka äro stadde på vägen till kyrkan. — Vid vagnens framkomst midt för der barnen sutto och hvilade sig, befalle baron kusken att stadna. Barnen, mycket trötta och svettiga efter 6 fjerdingsvägs gående med verkligt tunga bördor, gossen bärande en större knippa syrentelningar och flickan en korg med kransar och blommor äfvensom ett litet brödknyte, blefvo vid åsynen af den granna vagnen, som stadnade midt för dem, mycket brydda öfver orsaken, men snart möttes och igenkände de unga vänskapsfulla blickarne hvarandra, och hvaruti en ömsesidig innerlig glädje framlyste. Baronens tillåt, att barnen, såsom varande rena och snygga, fingo åka med till kyrkan, gossen bredvid kusken och flickan fick den äran att sitta bredvid sin fordna leksyster fröken Carolina. Anlände till kyrkan, föll det församlade kyrkfolket i förundran öfver, att få se dessa obemärkta och fattiga barn vara så ärade och firade, samt åka så grannt och det i sällskap icke allenast med det förnämsta, utan det mest aktningssvärda herrskapet i hela orten. Efter slutad gudstjenst gjorde baronen och friherrinnan, i sällskap med Fritz och fröken, en liten promenad kring kyrkogården, då de fingo se Carl och Lotta vara i fullt arbete vid föräldrarnes graf, med att städa och putsa den redan sjunkna grafhögen, samt med syrenhäckens sorgfälliga plantering äfvensom med kransars och blommors ordnande.

Under hela tiden, som barnen voro sysselsatte vid grafven, stodo baronen och friherrinnan bredvid såsom åskådare, äfvensom Fritz och fröken, hvilka likväl med en brinnande ifver ville med sitt deltagande underlätta arbetet, enär de besionade den långa vägen dessa fattiga barn förut gått med tunga bördor, och nu äfven voro vittnen till deras ymniga tårar och svett droppar, som omväxlande vattnade deras lågande kinder och grafvens blommor, och anhöllo derföre om tillåtelse att få deltaga uti arbetet. Ja, oändligt gerna, svarade baronen, det är mig kärt att finna edert ömma deltagande, särdeles uti ett så vackert och berömvärdt arbete. — Emedlertid sände baronen bud efter prosten, som ännu var kvar i kyrkan.

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING

OCH

KÄRLEKENS SÖGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Prosten kom genast, förundrad öfver att se friherrskapet ännu dröja qvar så länge uti en obemärkt trakt af kyrkogården, men ännu mera öfver, att se den lille baron och fröken arbeta i bredd med så fattiga och ringa barn. Baron berättade i kort-
het orsaken, had prosten vara vittne till barnens vackra handling, och att nästa söudag hålla ett litet tal vid denna graf, i anledning af de upplysningar, baronen ville vidare meddela. Och nu emedlertid, sade baronen, skall min inspektör få befallning, att på min bekostnad genast föranstalta derom, att en passande gravvård är färdig till den tiden. Prosten tackade förbindligast så väl å barnens som församlingens vägnar, samt lofvade att med mycken glädje gå en så vacker och ädel önskan till mötes.

Hemresan från kyrkan skedde lika högtidligt för Carl och Lotta som ditresan, och middag var redan arrangerad för dem uti ett serskildt rum bredvid friherrskapets, och på aftonen kommo prosten och prostinnan med sina barn, äfvensom organisten med sin viol samt gumman Stina med den lilla snälla grönsiskan, allt på herrskapet föranstaltande. En liten concert uppfördes på aftonen, då lilla fröken spelade på sitt eleganta förtepiano, baron Fritz på sin dyrbara ebholtzflojt, organisten på violen och de båda siskorna accompanerade med naturens milda och öfverträffliga toner. Allt var så okonstladt och oskyldigt, att baronen och friherrinnan funno sig oändligt mera belåtna med denna, än den mest konst- och praktfulla concert i hufvudstaden. Carl och Lotta samt gumman Kirsti tyckte sig likasom uti en dröm, liksom uti en annan verld, hvarom de hört så mycket berättas. Allt tycktes förena sig till firandet af en fest, som, grundad på sanning, oskuld och ädelmod, utgjorde en tacksambetsgård och betygandet af en ännu starkare vänskap för de dygdiga barnen.

Sedan baronen och friherrinnan närmare fått lära känna barnens oförderfvade hjertan och deras goda naturanlag beslöt de, att till en början behålla dem qvar några dagar, och då

*) Se 1 & 2 Bladen.

de med hvarje dag allt mer och mer genöfn sitt anständiga uppförande tillvunno sig friherrskapets förtroende och goda omvårdnad, blefvo de efter åtta dagars förlopp uti verklig tjenst antagne.

Under tiden bevisade baron Fritz gossen Carl mycken godhet, samt tillät honom, att vid lediga stunder få öfva sig uti studier, för hvilka han hade mycken fallenhet, och gjorde derföre på kort tid ovanliga framsteg, och samma förhållande var det med lilla Lotta, hvarföre fröken Caroline tillät henne, att få öfva sig uti hvarjehanda nyttiga fruntimmersarbeten. Ehuru dessa nödens barn, blifvit så tagne under armarne och gynnade för sin stora dygd framför alla andra, iakttogo de likväl alltid med största vördnad, tacksamhet och grannlagenhet den låga och underordnade punkt, på hvilken de stodo inför sina höga välgörare, och fingo derföre såväl baron Fritz som fröken tillåtelse att vid lediga stunder undervisa dem uti nyttiga kunskaper. Som friherrskapet alltid tillbringade vintermånaderna i hufvudstaden, så fingo Carl och Lotta äfven medfölja dit, och der öppnade sig ett ännu större fält så väl för deras stora lärgirighet som för deras förkofran i bildning. Efter några års omvexlande vistande i Stockholm och å landtegendomen, tilltogo Carl och Lotta så i vett, dygder och goda seder, att de med heder äfven kunde vara uti bättre sällskaper. Men snart skulle baron Fritz resa till Upsala Akademi och fröken komma uti en större pension. Denna skilsmässa på längre tid, var å ömse sidor påkostande, särdeles för Carl och Lotta, som hyste så mycken vördnad och kärlek för deras välgörare, och dessutom hade så stor lust för fortsättandet af studierne, som derigenom kommo att afbrytas. En dag då Barön Fritz såg Carl vara ovanligt ledsen, sade han: Min käre Oarl! hvarför är du i dag så ledsen? Jo goda Herr Baron! jag tycker mig på förhand kunna inse, huru ödsligt och tomt allt skall förefalla mig vid saknandet af Herr Barons dyrbara person och dess välgörande undervisningar; jag tror mig ej kunna lefva den dag, då jag ej åtminstone har den stora glädjen att se en skynt af Herr Baron. — Det fågnar mig, sade baron, att du vet rätt värdera min godhet och den undervisning, jag vid lediga stunder är i tillfälle lemna dig. — Du kan vara försäkrad derom, att det är icke utan verklig saknad, jag lemnar dig och Lotta på en längre tid, men i den öfvertygelse, att J alltid gören eder värdiga af mina föräldrars godhet, skall jag hos dem fälla en lika öm som rättvis förbön för eder, att de ville vara så goda och anse eder mera för sina barn

än tjenare, också har min goda syster Caroline lofvat att med mig instämma uti samma böner för edert framtida väl. Carl tackade baron Fritz med upprördt hjerta på det högsta och lofvade under helig försäkran, att så väl han som Lotta skulle efter yttersta förmåga söka göra sig förtjenta af den utmärkta godhet och välvilja, hvarmed baron och fröken täcktes omfatta dem.

Tycker du, min kära Carl, att du har lust följa med mig till Upsalæ? frågade baron. Ja, gode herr baron! gemmalte Carl, ingenting i verlden skulle mera intressera mig, och för mig vara mera nyttigt. Jag skulle om dagarne passa upp på herr baronen och långt inpå nätterna skulle jag sysselsätta mig med nyttiga studier; men min nådige Gud! fortfar han, hvart kommer en fattig yngling eller tjenstgosse längre, än till blotta önskningsarne? Baron Fritz, som var begåfvad med ädla och upphöjda tänkesätt, ämmade äfven för gossens framtida väl, tyckte det vara både synd och skada, att så stora naturanlag för studier skulle qväfvas i sin linda, gick därför aftonen före sin Upsalaresa in till sina föräldrar och berättade, att Carl önskade på det högsta få medfölja till Upsala, för att dels passa upp på honom och dels vid lediga stunder vidare förkofra sig uti studier. Baron Fritz visade emedlertid föräldrarne flere vackra prof på de stora framsteg, Carl redan gjort på några år, och att icke särdeles mycket återstod, innan han med heder kunde taga studentexamen, samt tillade: att hans brinnande håg för studier och att hans ovanligt goda naturanlag i förening med flit och rena seder, är den säkraste borgen för, att han gör lycka äfven i den lärda vägen. — Ja, min käre Fritz! allt detta är ganska berömvärdt å ömse sidor, sade baron, men att såsom student redan hafva betjent skulle vara miudre passande och förefalla hvar och en besynnerligt, samt dessutom betydligt öka kostnaderna. — Ja min gode far, det är hvad jag sjelf noga inser; men om Carl icke nyttjar livré och jag för det mesta är min egen betjent, så mycket tiden möjligtvis tillåter, så tror jag, att dessa anmärkingar derigenom försvinna, och hvad kostnaden beträffar, så lofvar jag söta far, att lefva så inskränkt som möjligt, för att derigenom underlätta densamma; och hvem vet, om icke Carl i en framtid kan blifva i tillfälle att med tacksamhet återgälda denna hedersskuld. Dessutom har jag tyckt mig både fortare och säkrare kunna inhemta mina lectioner sedan jag började undervisa Carl, ty derigenom att man lärar andra, lär man sig också sjelf, hvilket besannas af den latinska ter-

men: *Docendo Discimus.* — Ja, min kära Fritz! dina argumenter äro ganska talande för saken, återtog fadren, och svåra nog att nu för ögonblicket vederlägga, hvarföre jag skall taga saken i närmare öfvervägande; du kan emedlertid hoppas det bästa. Baron rådgjorde derom med Friherrinnan, och beslutet blef, att Carl fick följa med till Upsala och Lotta skulle såsom frökenpiga få passa upp på fröken under hennes pensionstid. Detta beslut, som kungjordes några timmar före Fritz's och Carls afresa, var högst glädjande för alla fyra ungdomsvännerna, hvilka också togo ett ömt och vänskapsfullt afsked af hvarandra och under trofasta löften, att skrifteligen underhålla och upplifva vänskapen. Straxt efter det ankomsten skedde till Upsala, skref baron Fritz och underrättade sina föräldrar om en lycklig framkomst samt skref ett särskilt bref till sin syster, fröken Carolina, deruti han post scriptum bad helsa lilla Lotten. Carl skref äfven samma gång till sin syster Lotta och underättade om sin lyckliga framkomst, samt bad henne framföra Carls djupa vördnad för fröken Caroline. Dessa kärkomna bref och helsningar besvarades med omgående post, och på detta sätt växlades bref och hälsningar postdagligen under hela tiden, tills några dagar före Jul, då baron och Carl återkommo uti högönsklig välmåga, samt med fördubblad lärdom och vänskap, träffade alla hemmavarande vid helsan och den innerligaste glädje. — Julklappar vankades å ömse sidor, hvaribland särdeles en, som lilla Lotten fick, ehuru den var simplast, var den likväl kärast af alla, och förorsakade vid närmare påseende en ökad purpurrodnad å Lottas kinder, samt väckte derföre allas nyfikenhet, men särdeles Friherrinnans. Julklappen granskades och befanns innehålla några vackra visor, hvaribland en var försedd med ett dyrbarare omslag, än de andra, och af nedanstående innehåll*)

1.

*) Du i mitt bröst den första lägan tände,
Och jag fann tröst så snart din dygd jag kände;
Jag såg hur dygden andades der,
Jag fann dig både öm och förtrolig.
Snart blef jag öm och snart blef jag kär,
Din bild var så menlös och rolig.

2.

Du rörde mig. Din oskuld seger vunnit,
Jag fann hos dig, det förr jag aldrig funnit,
Ömhet och trohet, kärlek och dygd,
Känstlofullt såg jag ditt hjerta.
Lasten som råder i denna bygd,
Skall dig ej kunna nedsvärta. (Forts. följer*)

DYGDENS BELÖNING
OCH
KÄRLEKENS SEGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Alla undrade, hvilken gifvaren kunde vara. Någon bekant är det säkerligen, sade friherrinnan, som kände Lottas vackra röst och hennes goda anlag för sång. Friherrinnans glada blickar antogo nu ett allvarsammare utseende, särdeles emot en vid tillfället närvarande person, den hon förmodade vara gifvaren. Lotta förbjöds emedlertid att sjunga denna visa, åtminstone aldrig så Friherrinnan hörde det, och knappast någon annan, med tillsägelse: att det skall du lofva mig, min lilla snälla Lotta. — Ja, nådigaste friherrinna! det lofvar jag heiligt, svarade Lotta; men värdigas fru friherrinnan godhetsfullt tillåta mig, att jag nu får emottaga och förvara denna visa, såsom en gåfva och ett minne af denna glada Julaston, och för att, i händelse den ädle gifvaren i en framtid skulle gifva sig tillkänna och önska höra den sjungas af mig. Skulle jag då kunna våga visa mig så otacksam och icke sjunga densamma? Friherrinnan, litet brydd af denna oskyldiga framställan, såsom å ena sidan både rättvis, vacker och billig, men å andra sidan

5.

Om till ditt bröst jag nu mig trycka finge,
Vid himmelen! all sorg och qual förginge,
Redan jag räcker min hand emot din,
Och känner den sällaste tjusning.
Hänryckt jag ser upp till himmelen,
Bland molnen den sällaste tjusning.

4.

Om afgrunden med alla sina härar,
Och afunden som själens lugn förstör,
Ville tillsammans emot oss stå,
Och oss från hvarandra åtskilja,
Så är det lika omöjligt ändå,
Försynen skall gynna vår vilja.

3.

Men om du mig än ville öfvergifva,
Vid himmelen jag skall dig trogen blifva.
Sucka till höjden ändå för ditt väl,
Och sucken till höjden skall tränga,
Önska dig lycka till hjerta och själ,
Att himmelen din tid må förlänga.

*) Se 1, 2 och 3 Bladen.

ingifvande en slags fruktan för följderna, i händelse gifvaren vore den supponerade personen, frågade därför nu baronen hvad han tyckte var att göra eller svara? Jag tycker, sade baron, att det är endast ett barnsligt railleri och dessutom en småsak att fästa sig vid. Men deremot invände friherrinnan, att ofta kan af barnsligt railleri blifva allvar och af småsaker stora saker; ty vi behöfva blott gå till oss sjelfva. Intet hafve vi orsak att klaga deröfver, att af våra ungdoms-barnsligheter blefvo verkligen stora saker, svarade baron. — Min bästa vän! du tar saken i afton på den railleusa sidan, återtog friherrinnan; men den är ej så att raillera med som du nu tror, och om du är god och tillåter, så skall jag i morgon sjunga samma visa för dig; du skall då få höra, att den betyder mera, än du nu för tillfället inser.

Jag tackar dig, min bästa vän, sade baron, för det stora nöjet du erbjuder mig; men som jag fruktar att ditt svaga bröst icke tål denna ansträngning, så skulle du ej heldre vara god och därför tillåta lilla Lotta, att nu i afton få sjunga den, då allas sinnen äro mera stämda för sång. — Jag har nyss förbjudet henne att sjunga, sade friherrinnan; men efter som du så vill, kan hon ju få göra det, dock endast för oss båda. Lotta, lika blygsam som oberedd, framträdde och sjöng visan med så behagliga och intagande toner, att baronen rördes till tårar och friherrinnan föll i förundran öfver, att en flicka vid fjorton års ålder kunde i förening med sin vackra och klangfulla röst, ätven genast fatta rätta melodien. Sedan Lotta slutat sjunga, blef hon framkallad, tackad och berömd, samt lofvad att på friherrskapets bekostnad få vidare öfva sig, särdeles i enlighet med konstens regler; men med den uttryckliga befallning af friherrinnan, att icke vidare sjunga denna visa, utan serskildt tillstånd. Hvarför det, sade baronen; jag tycker visan är ganska oskyldig och naturlig. — Ja, det må den vara, men för flickor är den mindre passande att sjunga, sade friherrinnan. — Nej, hvarföre det, fortfor baron; jag tycker mig finna, att visan är alldeles lika med den du för 30 år sedan sjöng för mig, då du conditionerade hos Patronessan R...g; det minnes du väl, min vän? Ja, nog minnes jag att jag sjöng, men hvilken visa, kommer jag ej så noga ihåg, sade friherrinnan. Om du tillåter, min vän, sade baronen, att Lotta får gå efter det lilla ebenholtz-skrinet, som står på din chiffoniér i toaletten, så få vi se, om intet samma visa finnes, ty jag vill påminna mig, att jag af en händelse fick se den för någon tid sedan. — Ja, bästa du, sade friherrinnan

det är alltför möjligt att den finnes och att jag äfven sjöng den för dig, men det var den tiden, och förr och nu är helt olika. Då sjöngo flickorna endast någon gång vid lediga stunder eller sådane tillfällen, då de i sin enslighet voro sysselsatta med husliga göromål, såsom vid spinnråcken, väfstolen och sybågen etc., men nu tycka de, att sjunga passar sig vid nästan alla tillfällen. Bästa Augusta! du skall veta, att på en tid af 30 år har mycket förändrat sig, hvarföre flickorna så väl som gossarne måste följa med sin tid, som nu tyckes vara bestämd hufvudsakligast för musik, sång och dans, samt för flere nöjsamma tidsfördrif af alla möjliga slag, så att en flicka äfven ibland den lägre klassen, som nu icke kan spela fortepiano och guitar samt sjunga, anses nu för tiden, om icke just med förakt, åtminstone med mycken liknöjdhet uti så kallade bättre sällskaper eller societeter, och hvaröfver hvarken du eller någon annan förnuftig människa bör kunna undra på, då tidens anda och täflan nu mer än någonsin är så mycket för musik- och sång, och enär man besinnar hvilken enorm lycka en musicus kan göra, såsom till exempel Paganini, som efterlemnade en förmögenhet af flere millioner Riksdaler Banko, Vasa-Riddaren Bull, Fru Catalani och flere andra förtjent millioner, samt i Paris och London med flere andra större hufvudstäder, kunnat på några timmar förtjena 20 à 30 tusende R:dr, och äfven i Sveriges hufvudstad 4 à 5 tusende R:dr på en enda afton, samt dessutom blifvit öfverhopade af de dyrbaraste presenter äfven från Kungliga personer, complimenter, applaudissementer, äfvensom öfverhöljda af blommor och slutligen dragne och eskorterade af entusiastiska beundrare, då deremot människor med stor akademisk lärdom, och människor med högt uppdrifven konstfärdighet i hvarjehanda verkligt nyttiga och redbara industriella företag, lemna för det mesta endast skuld och fattigdom efter sig, oaktadt den mest arbetsamma och sparsamma lefnad under hela lifstiden. Hvad kan vara orsaken dertill, sade Friherrinnan, att så redbara kunskaper och ädla förtjenster förlorat sitt värde, och nu för tiden finna så liten belöning i jemförelse med förtjensten att äga tjusande musikaliska, theatraliska och komiska talanger m. m.? Aldrigh örde jag i min barndom talas eller läsas om så mycken lyx och flärd i bredd med fattigdom och så många fallissementer ibland alla klasser, som nu är händelsen. Kan du, min vän! sade friherrinnan, förklara verkliga orsaken dertill? Jag tycker mig finna och se, hvart-hän jag vänder ögat, att alla magaziner, packhus och handels-

bodar äro fulla af alla möjliga för menniskan både behöfliga och obehöfliga förnödenheter, ifrån det minsta till det största, åtminstone hvad hufvudstaden beträffar. Min vän! sade Baron, det är en glänsande yta, hvars kärna är maskstungen, och därför icke allt guld som glimmar; ty det mesta hvilar på utländsk credit; och hvad de täta fallissemangerne och den öfverklagade fattigdomen beträffar, så äro de en naturlig följd deraf, att den, som icke rättar utgifterne efter inkomsterne, måste göra en eller flere concurser, i händelse han ej under hela sin lifstid förstår eller kan för sina creditorer dölja sitt obestånd genom balancerandet af sina skulder.

Men hvarföre motsvara icke inkomsterne utgifterne, nu för tiden så väl som förr? invände Friherrinnan. Min vän! sade Baron, det kommer sig helt naturligt deraf, att det kostar mer att lefva nu för tiden; ty ett ordinärt hushåll endast af medelklassen, som för 20 å 30 år sedan kostade omkring ett å 2000 R:dr; kostar nu 6 å 8000 R:dr årligen, och denna summa måste ovilkorligen anskaffas genom lossliga utvägar, och hvad som brister i sådane inkomster, måste genom vigilans tills vidare eller under hela lifstiden balanceras för andras räkning, om man skall följa med sin tid uti dagliga depenser för musik, sång, dans, spektakler, soiréer, assembléer, maskerad-, Jul och Nyårsbaler, illuminationer och festiviteter af alla möjliga slag, som läckande erbjudas så väl inom som utom hus, — äfvensom musikaliska lustfärder till sjös i alla riktningar, och om Gud slutligen gifver en del personer helsan, så begagnas äfven de mest aflägsna helsebrunnar m. m. Och för att af den uppväxande ungdomen kunna dana skicklige medlemmar till deltagande uti alla dessa societeter, måste 1 å 2 dyrbara fortepianos jemte kostsamma, nästan dagligen utkommande, musikalier anskaffas, en musiklärare timvis betalas, franska, engelska och tyska språken läras af en serskild språkmästare, mod-journaler och symamseller hållas, för att noga kunna följa och iakttaga dagens omvexlande möder och omklädnad för- och eftermiddag. — När nu ungdomens tid ifrån 6 å 7 års ålder på detta sätt odelad användes tills den uppnått 12 å 13 år, så anses den lik en planta i ett drifhus, färdig att förflyttas uti en större plantskola för nöjen och societeter, för att slå starkare rötter och vinna mera mognad, om också hvarje timma äfven der kostar ännu mera.

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING OCH KÄRLEKENS SEGER.

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Då har åtminstone medelklassen rättat sig efter tiden, om ej efter inkomster, stånd och värdighet. När nu i bredd med denna kostsamma och moderna uppfostran, en mängd lyx- och öfverflödsartiklar äfven måste anskaffas, såsom ett dyrbart möblemang, jemte underhållandet af en grann garderob och ett läckert bord, så bör ingen förnuftig människa kunna undra på, att sådana depenser svårigen kunna bestridas eller låta förena sig med stora, och ännu mindre med måttliga eller verkligt rättskaffade, inkomster. Kanhända, sade Friherrinnan, att det är just denna depensiva lefnad, som är orsaken till så många familjers obestånd och som dessutom mycket bidrager att utländsk grannlåt vinner så stor afsättning och drager det redbara myntet ur landet samt medtager så betydliga summor för det allmännas och enskildas nödvändiga behof, utan äfven i längd bereder och sprider fattigdom inom alla klasser, och troligen är det detta som den djupsinniga och menniskoälskande Mamsell Bremer insett, samt därför i de ömaste ordalag uppmanat Sveriges qvinnor, att medverka till anskaffandet af något motgift, under namn af Räddningshus, för att kunna emottaga de från öfverflöd och miss-hushållning slutligen utgående nödens barn, såsom numera utblottade och både till själ och kropp förderfvade medlemmar i samhället. — Ja, min vän! återtog Baron, nog är en öfverflödig och fäfanglig lefnad orsaken till mycken fattigdom i landet, men det klagas tillika öfver öfverflöd af folk, som också är någonting att taga i betraktande, så intet är en luxieus lefnad enda orsaken till allt ondt. Men, invände Friherrinnan: kan det vara förenligt med en sann beräkning, att folkmängden så betydligt årligen ökar sig, enär giftermålen deremot så betydligt minskas hvarje år. Min vän! svarade Baron, att giftermålen måste betydligt minskas, är en naturlig följd deraf, att hvarje förnuftig människa nogsamt inser, att det kostar för mycket att lefva med familj, om man skall följa med tidens anda, som blif-

*) Se 1, 2, 3 & 4 Bladen.

ver en följd under närvarande conjuncturer etc. och hvad beträffar den betydliga folkökningen, så äro de goda sundhetsåtgärderne dertill mycket bidragande, såsom förekommandet af koppsmittor, frossor med flera fordom folködande sjukdomar i förening med långvariga fredstider; men hvad som för öfrigt hufvudsakligast bidrager till en ökad folkmängd och fattigdom, faller hvar och en lätt i ögonen, som kastar en blick in uti den tilltagande demoralisationen i vissa lefnadsförhållanden. Emedertid utgör allt detta sammanlagdt ett så svårt problem att lösa, att endast tiden är dertill mäktig, och därför sade Baronen, göra vi klokast om vi återgå till våra enskilda ställningar och förhållanden, som Gudi vare lof! äro goda. Tror du min vän? sade Friherrinnan, att våra affärer varit det, om jag likasom många andra husmödrar, hufvudsakligast egnat min tid och mina omsorger endast åt nöjen och lyx, samt blindt öfverlemnadt hushållsbestyret utan minsta eftersyn åt vårdlösa och otrogna tjenare? — Nej, långt derifrån, sade Baron, jag har, näst Gud, hufvudsakligast att tacka dig, min älskade vän, för våra goda affärer, för vår trettioåriga ljufva sammanlefnad och för våra välfartade barn, ty ingen dödlig kan föreställa sig, hvad en hushållsaktig, fridsam och ordningsfull qvinna förmår verka till en ekonomisk och moralisk förkofran och trefnad; med ett ord: hon är själen i det husliga lifvets alla detaljer och på henne hvilar således mannens hela lycka eller olycka i äktenskapet. I motsatt fall är qvinnan en mordengel, icke allenast för mannen utan äfven för sig sjelf, barn och tjenare, och mannens alla bemödanden och sträfanden skola därför alltid blifva fruktlösa. Jag tackar dig förbindligast min vän, sade Baronessan, för det goda loford och den stora rättvisa, du behagat lemna mig och min hushållning. Jag känner mig nu såsom maka och mor, på en gång både lycklig och stolt öfver, att hafva kunnat till ditt fullkomliga nöje uppfylla så dyra och öma plikter, som äro fastade vid qvinnans sida, genom den heliga förbindelse hon inför *Herrans* Altare ingått. Men, min gode vän! tillade Friherrinnan, hade du likasom många andra männer, ty värr! icke lyssnat till mina bemödanden och framställningar, och icke uti de större hushålls-detaljerna, som tillhöra mannen, vårdat dig om vårt gemensamma väl, så hade alla mina omsorger äfven varit fruktlösa, likasom en ropandes röst i öknen, ty mannen kan ju utan att vara hvarken spelare eller drinkare endast med några penndrag tillintetgöra icke allenast sina egna utan äfven alla qvinnans mångåriga omsorger och bemödanden för gemensamt

väl. O! hvilken fruktansvärd magt, som är mannen gifven, att kunna göra qvinnan lycklig eller olycklig. Värdes därför emottaga min och barnens hjertligaste och vördnadsfullaste tacksamhetsbetygelse, för din stora godhet, att aldrig hafva missbrukat denna magt och myndighet. Gud har därför välsignat och krönt våra bemödanden med framgång och den sällaste sammanlefnad. — Och har jag därför hos barnen sökt fästa deras synnerliga uppmärksamhet på sin faders exemplariska handlingar och att värdigt följa dess exempel, som nogsammt visar, att sköna hushållning låter förena sig med skön konst, och att de sköna konsterna alltid böra vara den sköna hushållningen underordnade, eller att nyttan alltid bör gå framför nöjet, så framt sådant icke låter förena sig, ty allt nyttigt är skönt, men allt skönt är därför icke alltid nyttigt. Ja, sade Baronon, att en exemplarisk faders handlingar verka mycket godt på barnens unga sinnen, är obestrifligt, men på långt när ej emot en exemplarisk moders, hvars ädla handlingar alltid äro åskådliga för de unga oskuldsfulla blickarne, som stundeligen äro nästan odelade fästade på henne, just under de åren, då barnens hjertan äro mest finkänsliga för intrycks emottagande af dygdiga grundsatser och ädla efterdömen.

Och har jag därför dig, min vän, att hufvudsakligast tacka för den goda och vårdade uppfostran, barnen fått, och skola de därför med sina ädla handlingar belöna dig, välsigna ditt stoft och slutligen med tacksamhetens och saknadens tårar fugta din graf. O! måtte alla mödrar kunna göra sig förtjenta af en så ljuf belöuing och med ett fredadt samvete, att hafva uppfyllt en moders dyra pligter, kunna emottaga barnens sista välsignelse. — Denna den ljufvaste belöining af alla, är vår gemensamma, sade Friherrinnan; ty dina manliga och visa råd, hafva alltid varit mitt endastöd, då jag varit vacklande i mina beslut, att rättvisligen kunna handleda, aga och förlåta barnen, och då har din milda och djupa försoningsblick alltid insett det rätta. — Du har således varit, är och förblifver vår ledstjerna, och öss tillhör, att endast vandra den väg stjernan belyser. — Har denna stjerna någon gång varit dunkel, sade Baron, så har den lånat ett ljusare och mildare sken från dig, och därför vill jag nu rådgöra med dig om uppfyllandet af de ansvarsfulla pligter, vi åtagit oss, då vi upptogo de värnlösa barnen Carl och Lotta; oss tillhör därför att söka dana dem till nyttiga medlemmar i samhället, det största, men enda arf vi äro skyldige att lemna dem, och låtom oss därför med förenade

krafter söka att värdigt kunna handleda dem såsom våra egna barn, på dygdens väg, till en sann gudsfruktan, samt ingifva dem vördnad för *Öfverhet* och *Lagar*, aktning för det rätta och sanna, samt kärlek för nästan i förening med arbetsamhet, hushållning och en naturlig enkelhet i behof, men deremot afsky för all flärd och fäfänga, elaka sällskaper, alla spirituösa drycker och hazardspel samt skuldsättning, såsom synden, och alltid tänka och bedja så här:

O! Du, som leder mina öden
Och utsatt målet för mitt lopp,
Blif, Gud i lifvet och i döden
Mitt stöd, min tillflykt och mitt hopp!
Lär mig att alltid rätt besinna
Det stora värde, lifvet har,
Att genom dygdens öfning hinna
Det mål, hvartill jag skapad var,
Lär mig min högsta sällhet söka
I sinnets bibehållna frid;
Lär mig att minnets skatter öka
Utaf en visligt använd tid;
Lär mig i dag och alla dagar,
Ge akt på känslan i mitt bröst,
Som bjuder helgd åt dina lagar
Och vördnad åt Din viljas röst!
Så lär mig Gud att nyttja tiden;
Af dig ett dyrbart lån den är
Hvar stund i dygdens tjenst förliden,
En säker lön mig återbär:
Välsignelsen och samvetsfriden.
Gif mig en lugn och träfflig hydda,
Med arbete ett måttligt bröd;
Men om Din godhet skänker mera,
Om öfverflödet blir min lott,
Lär mig, o Gud! att högst värdera
Den njutningen, att göra godt,
Att, läkande det sår, som blöder,
Betala mina usla Bröder
Det lån, jag af Din mildhet fått.

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING
OCH
KÄRLEKENS SEGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Om åter fattigdomens börda,
Af Din försyn är ämnad mig,
Och på en okänd framtids stig
Blott törnen återstå att skörda, —
Så styrk, o Gud, mitt hopp till Dig!
Lär mig Ditt dolda syfte vörda,
I sjelfva olyckan förnöjd,
Med hvad Din vishet täcks beskära
Och tålig under korset böjd,
Min lott med sinnesstyrka bära!
Välsigna, Gud, i denna dag
Min tid, mitt uppsåt och min möda,
I hvarje nyttigt företag;
Ty utom Dig, jag är för svag,
Att se mitt sanna väl, och stöda
Min nästa, felande som jag.
Med dygdens kraft min själ hemanna,
Mot smittan af en veklig tid;
O, Fader! i min präfnings strid,
Behåll mig oupphörligt vid
Det rätta, goda och det sanna,
Att skiljd från fördom, last och flärd,
Jag själens oskuld må bevara
Och fly den blomsterhöljda snara,
Som gillras af en brottslig verld!
Förläna nåd till dygdens öfning,
Och med Ditt ljus upplys min själ,
Att skåda, under ödets präfning,
Din högre afsigt för mitt väl;
Att under sorger, som Du skickar,
Se, genom molnen, lika skön
Med trons och hoppets ljusa blickar,

*) Se 1, 2, 3, 4 & 5 Bladen.

Odöglighetens säkra lön!
Ja, måtte alltid under loppet
Uppå en svår och farlig stig,
Det goda minnet följa mig,
Det goda samvetet och hoppet!
Och när förgänglighetens lag
Min hydda, svag och bräcklig vorden,
Befaller återgång en dag,
Till hennes första Moder, *Jorden*;
I denna sista afskedsstund,
Som löser upp hvad lifvet knyter,
Och sjelfva ömhetens förbund
På denna sidan grafven, bryter:
Då världen menskan öfverger,
All njutning flyr från hennes sinnen:
Och, när hon lifvet öfverser,
Ej äger i behållning mer,
Ån sina flydda dagars minnen.

Dessa lefnadsreglor hafva alltid uti våra barns hjertan blifvit tidigt och sorgfälligt inplantade och hafva derföre lagt grunden till barnens lycka och vår innerliga glädje; Måtte nu ock i en framtid samma goda frukter kunna skördas från de unga hjertan, som Försynen ånyo anförtrodt oss att leda. — Carl och Lotta blefvo nu framkallade för att emottaga dessa förmaningar, hvarest barnen omfamnades och välsignades med tårfulla ögon å ömse sidor, och under tillkännagifvande, att de ifrån denna stund hade öma föräldrar, som vårdade sig om deras framtida väl och att de derföre voro skyldige sina fosterföräldrar lika lydnad, trohet, undergifvenhet och vördnad, som sina rätta föräldrar. Och lofvade de heligt, att efter yttersta förmåga och till sista ögonblicket söka, att genom uppfyllandet af så dyrbara pligter, göra sig värdiga af en godhet den endast Gud kunde belöna. Härefter blefvo Baron Fritz och Fröken Caroline inkallade och för hvilka Baronen presenterade Carl och Lotta såsom deras syskon, med yttrande: Att då J mine käre Barn! genom försynens underbara skickelse, sjelfve så oskyldigt gjort eder första bekantskap och derigenom äfven lagt första grunden till edert gemensamma väl, så förklare vi härigenom, att Carl och Lotta ifrån denna stund anses lika med eder såsom våra egna barn, och arvingar, och att J derföre med den ömhet och vänskap som egna och anstå dygdiga syskon, alltid hemöta hvarandra, utan

minsta skymf af missaktning eller förakt. Hafven i något emot detta vårt fattade beslut, så stigen fram, för att lika öppet som oskyldigt framställa edra tankar derom; i annat fall uppmanar jag eder, att nu inför Gud och edra föräldrar heligt lofva och räcka hvarandra handen uppå, att såsom älskade syskon, med vänskap och förtroende värdigt bemöta hvarandra till sista ögonblicket. Detta syskonförbund beseglades med de heligaste löften, och stadfästades med handen för hjertat och under gemensamma bifall och glädjetårar. — Att denna förening, som var i den fullkomligaste harmoni med de ungas önskan, skulle emottagas med en obeskriflig glädje, kan hvar och en föreställa sig, som lärt känna, att barna- och ungdomsvänskap är djup och oföränderlig, ty hjertat älskar blott en gång. — Öfverlemnade nu inom gränsen af föräldravård och egen uppmärksamhet, skyndade de, att med nyttig verksamhet iakttaga tiden och fortsätta sina studier, till vinnande af det ädla syftemål, att likasom deras föräldrar, kunna i en framtid blifva nyttiga medlemmar i samhället. — Efter några års ytterligare förlopp hade så väl Baron Fritz som Herr Carl, förvärfvat sig stora künskaper i de fleste vetenskapsgrenar, och derföre väckte mycken uppmärksamhet och tillvunno sig en odelad aktning inom bildade kretsar. Lika aktningsvärda framsteg gjorde Fröken Caroline och Mamselle Lotta i de vetenskaper, som tillhöra det täcka könet. — Utrustade å ömse sidor i glansen af sin ungdom, med alla dessa goda egenskaper i förening med öfverlägsna naturgåfvor och ett lika ädelt som intagande sätt att vara, öfverlemnades de åt sig sjelfve att välja den lefnadsbana, de ämnade i en framtid beträda. — Baron Fritz var mycket patriotiskt sinnad och fann ingenting ljufvare, än att kunna vara sitt fädernesland nyttig genom företag, som gagnade det allmänna och enskilda så i theoretisk som praktisk väg; Studeranden Carl deremot tog magistergraden och valde den theologiska vägen, för att gagna med spridandet af Religionens heliga sanningar och dymedelst hos medmenniskor väcka känslan och begreppet om en högre magt. Fröken Caroline, som var ett mönster för sitt kön, ansåg sin bestämmelse ické vara, att endast njuta af lifvet, utan att i förening med de sköna konsterna äfven vinnlägga sig om det verkligt husliga, nyttiga och redbara. — Dessa vackra grundsatser och efterdömen, följde Mamsell Lotta med den noggrannaste uppmärksamhet, så att hon med skäl kunde anses innehafva andra hedersrummet af qvinlig dygd och skönhet i ordens alla bemärkelser. Med så älskvärda egenskaper, tillvunno de sig

högaktning och beundran, af alla bildade och högt uppsatte personer som derföre vore verkligen intresserade af, att vara i deras angenäma sällskap; men med denna odelade hyllning funno de sig å sin sida icke särdeles smickrade, hvarföre de mera sällsynt och oförmärkt bivistade större societeter, särdeles sådana, der lyx och fäfånga utgjorde föremålet. Denna delicatess mera ökade än minskade glansen af det ädla och sköna i deras handlingar. Friherrinnan, som fäste sin uppmärksamhet på detta förhållande, fann sig föränlåten att vid ett tillfälle, då Fröken och Mamsell Lotta visade sig liknöjda att deltaga uti en större societé, tillfråga dem om orsaken dertill, och hvarpå de svarade, att så glädjande och angenämt det är att omgifva sina föräldrar och verkliga vänner, så motbjudande är det, att blifva omgifven af personer som slösa med smicker och tomma complimanger.

Jo, mina flickor sade Friherrinnan, det är vårt köns lott att emottaga smicker och äfven ofta tomma complimanger; men det tillhör oss, att med en värdig urskiljning besvara dem, ty exempel gifvas, att det finnas personer äfven af vårt kön, som gifva första anledningen dertill. Ehuru detta icke kan tillämpas på eder, mina älskade barn, så fän i likväl ej vara alltför delikata i edra reflectioner, ty jag har sjelf erfarenhet deraf, att icke allt smicker är endast tomma complimanger. — Jag känner de unga Grefvarne S—e: som gerna icke smickra utan allvar, och derföre äga en karakter och själsädelhet, som få ungdomslar hafva nu för tiden. Ej heller fän J mistycka, om på eder fästas blickar, hvilkas syfte och rigtning kunna vara lika ädla, som välmenta, och tillika hafva en djupare betydelse, än hvad J för ögonblicket kunnen inse. Mången skulle afundas denna uppmärksamhet, som egnas eder af så utmärkta herrar. Kommen ihåg! att en gång skolen J sakna edra föräldrar och öfverlemnas åt eder sjelfve, och då mildras saknaden, om J ägen uppriktige vänner, till hvilka J kunnen anförtro kommande dagars öden. J ären nu i blomman af eder ungdom, eller på dess middagshöjd. Men solen sänker sig, blomstren vissna, och snarare, än J förmoden, iufinna sig de kulna höstvindarne — eller hvad tror du, min lilla Caroline härom?

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING OCH KÄRLEKENS SEGER.

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Fröken svarade med tårfulla ögon och upprörda känslor, att hon icke nog kunde hembära sin skyldiga tacksägelse för de välmentade råd hon af en älskad moder nu fått emottaga, och hvilka råd nogsamta skola förvaras, för att i djupet af hjertat noga öfvervägas vid lugnare ögonblick. — Min söta Caroline! skall du behöfva taga en älskad moders råd i öfvervägande? frågade Friherrinnan. Förlåt, älskade mamma, att jag talar hjertats uppriktiga språk, och att ledningen af mina framtida öden är öfverlemnad till Gud och anförtrodd åt ett hjerta, som gjort sig värdigt densamma. — Nog, nog, min kära Caroline, sade Friherrinnan, du sätter mig i verklig förlägenhet att rätt kunna bedömma din uppriktighet, hvaröfver jag framdeles önskar få en närmare förklaring. — Nu skall det emedlertid roa mig att höra, hvad min lilla Lotta har att förebära såsom ursäkt för äfven sin liknöjdhet — Jo, älskade mamma, värdigas icke onådigt upptaga, att jag, jemte förklarandet af min vördnadsfulla tacksägelse för de ömna och moderliga råd, jag varit värdig emottaga, vågar lika uppriktigt som vördsamt erkänna, det jag mera älskar hemmet och det husliga, än det stora sällskapslivet, der merändels prakt och sáfånga m. m. utgöra förnämsta föremålen. Jag är mera nöjd med den lugna gröna dalen, än med den stormiga torra höjden, der solens strålar ofta äro brännande och höstvindarne mera kylande och genomträngande. — Nog, nog min kära Lotta! Jag hör, att du är af samma tanka som din kära syster. J hafven båda gifvit mig en gåta att lösa, den jag äfven vill meddela eder goda far; men jag hoppas emedlertid, att J efterkommen min önskan och gören edra föräldrar sällskap till Gref-herrskapet i morgon, som jag lofvat. — Mycket gerna vilja vi efterkomma vår goda mammas önskan, svarade Fröken och Mamsell, under hopp, att mamma är god och icke gör allt för stora anspråk på vårt lifliga deltagande i nöjenas och flärdens omväxlande hvirflar. — Friherrinnan ropade nu på Baronon och sa-

*) Se 1, 2, 3, 4, 5 & 6 Bladen.

de, min bäste Georg! har intet du som jag förmärkt nu på en tid, att flickorna antagit en dystrare sinnesstämning i sällskapslifvet än vanligt? — Min bästa Augusta! det är väl med ungdom som med ålderdom, att intet allt sällskap är lika angenämt och behagligt, ty hvad den ena, kan ofta nog icke roa den andra, sade Baronen. — Ja min vän, sade Friherrinnan, i visst fall kan du ha rätt, hvad ålderdomen beträffar, men att ungdomen icke finner sig lika road i alla anständiga sällskaper, det förefaller mig litet besynnerligt. Nej, jag tycker återigen tvärtom, sade Baronen, ty i min ungdom var jag särdeles nogräknad i valet af vänner och sällskap, — och fann mig derföre aldrig verkligt nöjd och glad äfven i de ypperligaste societeter, om jag saknade någon uppriktig vän, för hvilken jag oftast och endast infann mig, och sådan kan ju händelsen nu vara med flickorna, att de äfven vid åtskilliga tillfällen kunna sakna intima vänners närvaro. — Jag vet icke, sade Friherrinnan, om det är passande för flickor att äga intima vänner, ty med intima vänner förstår jag enkom utvalda, och det är nog tidigt för dem att välja sådana vänner, som kunna derföre göra ett motsvarande anspråk. Ja, min vän, sade Baron, vi måste ursägta, om ungdom och visdom icke alltid följas åt, och att rätt kunna utstaka dessa gränser, ligger utom möjligheten af menskelig förmåga, helst som vi hafva många exempel på, att äfven ålderdom och visdom ofta nog komma i strid med hvarandra. — Ja, låt det vara, sade Friherrinnan, men något värdigare, angenämare och gladare sällskap, än den Grefliga Familjen är, kan man väl aldrig finna. De unga Grefvarne Kaptenen S. och Löjtnanten B. äro väl de mest bildade och artigt förekommande herrar, man kan tänka sig, samt på allt möjligt sätt söka väcka känslan för det glada och sköna umgängslifvet, men det oaktadt har jag tyckt mig finna, att Caroline och Lotta icke så värdigt motsvarar den uppmärksamhet, som i synnerhet dessa herrar visa dem vid alla tillfällen. — Detta förbållande har gifvit mig anledning tillfråga dem, hvad orsaken kunde vara dertill, att de icke borta som hemma voro lika glada och vänliga i sitt sätt att vara, och hvaröfver de förklarade orsaken hufvudsakligast vara den, att de funno sig generade af vissa personers (jag förstår Grefvarnes,) smickrande uppmärksamhet och att det stora och praktfulla sällskapslifvet icke är förenligt med deras öfvertygelse såsom det rätta och sanna. Men hvad som verkligen utgör än i dag en gåta för mig, är den vink, de gifvo mig, att de redan öfverlemnade ledningen af sina framtida öden åt hjertan, som äro värdiga

densamma; men hvilkas hjertan? deri ligger sjelfva hemligheten. Om denna hemlighet kunna troligen Fritz och Carl lemna någon upplysning, i händelse du anser en sådan nödvändig, sade Baron. — Ja, den ledtråd du nu lemnat mig, är tillräcklig, men dock mindre behaglig; jag hade önskat och väntat att kunna få en annan ledning för min öfvertygelse och förhoppning om flickornas framtida lycka. Den största lycka för dem är, att hinna målet af sina egna önskningar, äfven om de icke alltid äro förenlige med andras. — Jag förstår nu att du häldre önskat fått ledningen åt annat håll, der börd och rikedom vore att förvänta, men mera lycklig och aktningsvärd är den, som sjelf förvärfvar dessa egenskaper, än den som ärfver dem. — Min bästa Georg! sade Friherrinnan, i våra nu varande tider är det minsaun icke så godt att förvärfva hvarken det ena eller andra. — Bästa Augusta? Det är icke tiderna, som äro svåra, utan folket, som beklagligen mera fäster sig vid det skenbara och flårdfulla så i ord som handling, än vid det verkligt redbara och nyttiga. Det är intet tvifvel underkastadt, att den menniska, som ledes af dygdiga grundsatser, i förening med skyldig omtanka för sin framtid, icke behöfver frukta för framtiden eller beklaga sig öfver svåra tider, ty sådane goda sjäsegenskaper öfverväga både börd och rikedom, hvarheldst de finnas. Lycklige derföre de menniskor som anförtrött ledningen af sin framtid åt personer, hvilkas hjertan sympathisera i en så ädel rigtning. Ack, min bästa Georg! huru lyckligare skola icke sådane personer blifva, hvilkas hjertan sympathisera i lika ädel riktning i förening med börd och rikedom? — Min kära Augusta! Du sätter mig i den nödvändigheten, att uppriktigt förklara, det kärleken, hvarom nu lärers vara fråga, icke är någon handelsvara och låter på intet sätt eller för något pris kommendera sig; och derföre äro alla bemödanden i en sådan riktning fruktlösa. Jag vill åtminstone för min del, icke belasta mitt samvete med att hafva i ringaste mån inverkat på det fria valet, utan öfverlemnar det förtröstansfullt åt den milda försynen, som i sin vishet leder så väl detta som alla våra öfriga öden. — Bäste Georg! du skulle således intet hafva något deremot, om Carolina hyser en odelad vänskap för Carl och lika så Lotta för Fritz, i stället för Grefvarne, som så gerna önska äga densamma. — Nej, icke det ringaste, ty jag kan fullkomligt lita på Fritz' och Carls själsädelhet och goda karakter, att de lika värdigt som tacksamt gjort sig förtjente deraf, och det är endast tiden, som kan lemna dem tillfälle att vidare rättfärdiga det.

Men en annan fråga är den: huruvida Fritz och Carl äga en motsvarande odelad vänskap för flickorna? — Derom kunna vi vara fullkomligt öfvertygade, svarade Friherrinnan; ty i sådant fall rådfrågas sällan förnuftet och den ekonomiska ställningen, huruvida den är sådan, att den tillåter att kunna göra anspråk på en flickas hand. — Fritz är ju för närvarande endast sin fars son och Carl har nyss tagit magistergraden, således båda för närvarande i saknad af några embeten eller tjänster, som kunna föda en familj, hvarföre hela orten skulle falla i förundran deröfver, om vi tillåto detta. — Bästa Augusta! det är väl intet mening, att de skola i dag eller i morgon förenas, och jag vet sannerligen ingenting, som kan så brådska, ty är deras kärlek och vänskap uppriktig, så vänta de gerna å ömse sidor på hvarandra och afvakta med vänskapligt tålmod den lyckliga dag, som Försynen bestämdt till deras förenig. — Min goda Georg! Det kan ju ännu dröja flere år, innan Fritz och Carl blifva i tillfälle att kunna gifta sig, ja till och med aldrig; och under tiden åldras flickorna och kunna slutligen gå miste om äfven de mest fördelaktiga och lysande tillbud. — Ack, min vän! sade Baron, den flicka, hvars hjerta klappar varmt, åldras aldrig, och med den glada blicken fästad på den stora lyckan, att en gång hinna målet för sina önskningar och sin bestämmelse, förflyter tiden så lätt och obemärkt, att ett år är en dag, och en dag en minut och så vidare. — Bäste Georg! du tar allting så lätt, äfven de viktigaste saker, som icke borde öfverlemnas åt slumpen att afgöra. — Bästa Augusta! ofta afgör slumpen aldrabäst de viktigaste affärer, och sällan lyckas egenlyttiga beräkningar, särdeles i en fråga, der kärleken och ömheten räcka hvarandra en trofast hand, derlöre göra vi klokast, om vi så litet som möjligt blanda oss i en affär af så ömtålig natur, för att bespara oss sårande förebräelser i framtiden, den endast Gud kan bestämma och förutse. — Jag skall emedlertid söka att oförmärkt utforska Fritz' och Carls tankar rörande deras framtida bestämmelse, så i ena som andra afseendet, och der- efter skola vi taga saken i närmare öfvervägande, och torde du, min vän! vara god och med lika varsambet söka få en närmare förklaring af flickorna öfver deras mystiska yttrande, om ledningen af deras framtida öden.

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING OCH KÄRLEKENS SEGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

I morgon, då vi alla komma till Grefliga Herrskapet, blir det således ett gynnande tillfälle, att med uppmärksamhet kunna följa ungdomens växlande blickar, och för dig att äfven bli öfvertygad om, det Grefvarne, som alltid visa damerna den mest ridderliga hyllning, synas gifva Caroline och Lotta företrädet framför de öfriga, oakadt de genom deras kalla bemötande icke göra sig förtjente deraf; men annorlunda är förhållandet emot Fritz och Carl, då är hvarje blick, som deras uppmärksamhet egnar dem, behaglig, hvarom du sjelf nu får tillfälle öfvertyga dig. — Bästa Augusta, att spionera är för mig högst motbjudande i hvad fall som helst, men aldramest i umgängslifvet, der framför allt ett förtroligt och vänskapligt bemötande bör lifvas och underhållas till allas belåtenhet, med ihogkommande, att de ömaste förbund vid sådana tillfällen ofta slutas, men sällan brytas — vår egen erfarenhet har derom tillräckligt öfvertygat oss — eller huru, min bästa Augusta, är det icke verkligen så? Ja, ganska rätt har du deruti, men att anse min välmenta framställning, om en fästad uppmärksamhet åt vissa personers handlingar, såsom ett spioneri, är något strängt, helst då min afsigt med den varit att befrämja ömsesidigt väl. — Ursägta, min bästa Augusta, att jag valde detta uttryck, som jag medgifver är mindre delicat, men något mera träffande kunde jag nu i hast icke tillämpa; och tro icke därför, att jag på något sätt misskänner din ädla afsigt att dermed befrämja ömsesidigt väl, men oftast kan den bästa välmening förfela sitt ändamål, ty om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som deruppå bygga.

Min bästa Georg! du vill således säga, att neutraliteten är för närvarande säkrast att följa och låta tiden utveckla och besanna det rätta. — Ja, min goda Augusta! Den som vinner tiden, han vinner mycket. — Bäste Georg! Att öfverlemna så viktiga saker åt neutraliteten och tiden att afgöra, är efter min tanka mycket vågadt, särdeles då man vet hvad man har, men icke hvad

*) Se 1, 2, 3, 4, 5, 6 & 7 Bladen.

man får, och denna öfvertygelse vidhåller jag i det längsta, under förmodan att äfven du får samma öfvertygelse snart nog, utan att behöfva afvakta tiden. — Bästa Augusta! Jag har ju lofvat dig, att göra mig förvissad om Fritz, och Carls tänkesätt och derefter lämpa mina åtgärder, innan jag fäster någon uppmärksamhet vid Grefvarnes artiga bemötande emot flickorna. — Bästa Georg! hvarför söker du icke att först göra dig förvissad om Grefvarnes tänkesätt, såsom i alla afseenden det angelägnaste och värdigaste föremålet för våra bemödanden såsom rättsskaffens föräldrar? — Bästa Augusta, då jag finner att du så mycket intresserar dig för de artiga Grefvarne, så vill jag efterkomma din önskan, men för att gå uppriktigt till väga, vill jag först i din närvaro höra flickorna, huruvida deras hjertan äro fria och sedan skall jag i hvilket fall som heldst anförtro detta åt Grefvarne, och öfvertygad derom att dessa herrar, med så ädla och upphöjda tänkesätt, icke missbruka mitt förtroende, och ännu mindre försöka att eröfra hjertan, som uteslutande tillhöra andra. — Bäste Georg! denna uppriktighet går för långt och skulle derföre mera skada än gagna i närvarande förhållanden, och det är vår rättighet och äfven skyldighet, att såsom föräldrar noga iakttaga alla tillfällen som kunna bereda våra barns framtida lycka, ty vi kunna icke begära, att de sjelfve ännu höra inse hvad dem nyttigast är, och vill jag derföre med en moderlig och rättvis ömhet söka öfvertyga dem om det verkligt rätta för deras vänskapsval, som säkrast leder till en ömseudig lycka. — Detsamma hoppas jag du är god och gör med Fritz och Carl, i den händelse de fattat någon djupare vänskap för flickorna, att de böra sjelfve inse det icke vara förenligt med deras ställning för närvarande, äfvensom att för dem är tid nog, att efter flera års förlopp fatta vänskap för flickor med anspråk på deras hand. Men vare härmed huru som helst, så vill jag först rådgöra med dig, innan du inlåter dig uti något förtroende med Grefvarne, som troligen icke ana den minsta skymt deraf, att vi förmärkt, det deras bemötande emot dessa flickor varit artigare och uppmärksamare än emot de andra, ej heller kunna de ana, att flickorna redan fattat någon intim vänskap och aldraminst för Fritz och Carl, som knappast uppnått myndiga år. — Bästa Augusta! Jag tillstår uppriktigt, att jag börjar ledsna vid din visade inquietud öfver flickornas egna eller fria val och Grefvarnes hyllning, hvarföre jag i morgon, då jag träffar dem, skall hafva gåtan upplöst å alla sidor, emedan jag har angelägnare affärer att sköta, än blanda mig uti kär-

leksintriger, som troligen fantasien tillskapat, och dessutom har jag en gång förut låtit dig förstå, att jag högst ogerna blandar mig deruti.

Dagen efter återkomsten från grefherrskapet blefvo flickorna inkallade till friherrinnan för att examineras och höras öfver flere anmärkningar, dem friherrinnan fann sig föranlåten göra, i anledning af deras visade mindre lifliga och uppmärksamma deltagande uti de oskyldiga nöjen, hvarmed grefvarne sökte göra sällskapslifvet lika angenämt, som värdigt sin bestämmelse. J anledning häraf sade friherrinnan: Jag var i går ej särdeles nöjd med edert sätt att vara, ty jag tyckte mig finna hos eder en viss liknöjdhet och motvilja för deltagandet uti alla de nöjen, som de ädla grefvarne så godhetsfullt behagade tillbjuda eder, och hvilket var mindre behagligt för dem och äfven för mig. — Ålskade mamma! Det skulle vara för oss ganska smärtaande, om vi på minsta sätt gifvit någon anledning dertill, särdeles som äfven mamma derigenom fått orsak att blifva missnöjd med oss. Vi ha tyckt oss med all noggrannhet iakttagit alla grannlagenhetens fordringar samt lika vänskapfullt besvarat allas oss visade godhet och uppmärksamhet, och hafve vi icke lyckats häruti, så hafve vi åtminstone det ljuftva medvetandet, att hafva följt den ledning och öfvertygelse, som oskuldfulla hjertan ingifvit. — Mine goda Flickor! Jag tviflar icke på att J följt edra hjertans öfvertygelse, men om denna öfvertygelse icke är förenlig med edert framtida väl eller min önskan, så hoppas jag, att J icke illa upptagen en liten tillrättavisning från mig, såsom en öm och välment moder, hvars råd äro lika oskuldsfulla, som eder öfvertygelse. Jag har vid flere tillfällen med verklig ledsnad förmärkt, det J visen Fritz och Carl en större attention än Grefvarne, oakadt de visa eder en så utmärkt artighet, och detta förhållande är mig ganska okärt, emedan jag skulle önskat motsatsen i edert bemötande. — Hvarföre det, goda Mamma? Vi hafve ju från barndomsåren eller allt ifrån första bekantskapen funnit att Fritz och Carl gjort sig förtjente af vår odelade erkänsla och högaktning framför hvilka personer som helst, och derföre vore det oss icke tillståndigt och ännu mindre värdigt att vara lika uppmärksamma emot personer, hvilkas tänkesätt och karakter äro för oss främmande. — Bästa flickor! På sådant sätt som J bemöten Grefvarne, skola deras karakter och tänkesätt alltid blifva för eder främmande. — Förlåt! Goda Mamma! det är just hvad vi önska. — Men jag som mor önskar det icke, ty jag inser nogsam, hvilken stor

lycka J gören, om J kunnen vinna Grefvarnes odclade vänskap, hvilket jag har största anledning förmoda, och tänken då, mine barn, hvilken lycka och heder för oss alla, att komma i så rika och lysande släktförhållanden, emot att fästa sig vid personer af ringa och fattig härkomst samt med så aflägsna utsigter för framtiden. — Öfvertänken noga sjelfve, så skolen J finna att jag har rätt och vill befrämja edert sanna väl. — Älskade Mamma! Intet ögonblick tvifla vi på, att icke mamma vill så väl vårt som allas väl, och derföre äro vi skyldige mamma att med tacksamhet aflägga en uppriktig bekännelse, det vi älska Fritz och Carl, och att våra hjertan tillhöra dem. — Bästa Caroline och Lotta, det kan aldrig vara edert allvar, att J redan bortgifvit edra hjertan, utan att först anförtro edra föräldrar ett så viktigt steg, hvarpå hela eder framtida lycka eller olycka bero. — Älskade mamma, vi voro icke värde äga något, hjerta, om det tillhörde någon annan, än de barndomsvänner, som tändt första gnistan till en lika oskuldsfull som outplånlig vänskap och tillgifvenhet, och så länge Fritz och Carl framhärda på dygdens väg i förening med omtänka för framtiden, samt fortfarande visa oss samma trofasthet och tillgifvenhet tillbaka, så är det endast döden som kan upplösa detta vänskapsförbund. — Bästa flickor! att vara trofast och tacksam samt framhärda på dygdens väg är ganska vackert och tillhör i främsta rummet hvarje bildad människa; men det gifvas vissa förhållanden i menskliga lifvet, som äfven hafva sina anspråk, hvilka icke böra förbises i bredd med den inre känslan, att handla enligt samvete och öfvertygelse. Det är på dessa anspråk jag synnerligast vill fästa eder uppmärksamhet och söka få dem förenade med ett vänskapligt förbund. Då först hafven J funnit det mål som säkrast skall bereda eder lycka. — Älskade mamma! hvad mamma menar med de anspråk, hvilka icke böra förbises i bredd med den inre känslan, att handla enligt samvete och öfvertygelse, förstå vi icke, och anhålla derföre, det söta mamma ville vara god och lemna oss en närmare förklaring deröfver.

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING

OCH

KÄRLEKENS SEGER.

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Mina barn! jag menar intet ondt dermed, men såsom erfaren af världen tillhör det mig, att efter bästa öfvertygelse söka bereda edert framtida väl och således göra eder uppmärksamme derpå, att det erfordras mera än blott en ömsesidig och orubblig vänskap, för att sluta ett lyckligt förbund, som grundlägger en oberoende och säll framtid, och detta är den ekonomiska ställningen, som nära nog bör framför allt annat komma i beräkning såsom ett hufvudsakligt vilkor, och då denna stora förmån kan vinnas i förening med börd och rikedom samt ett aktningvärdt släktförhållande, genom ett vänskapsförbund med de ädla Grefvarne, så hoppas jag att J härutinnan gån min välmentade moderliga önskan och vilja till mötes; och att J på ett lämpligt sätt låten Fritz och Carl få underrättelse om denna min vilja, äfvensom att jag med nöje skall söka att i en framtid bereda äfven deras väl, genom ett efter omständigheterna lämpadt vänskapsförbund. Ålskade mamma! Det är med djup ledsnad vi finna att mamma är missnöjd med vår orubbligt fattade vänskap för Fritz och Carl, och ännu mera sårande skall denna underrättelse blifva för dem. — Värdes mamma därför förlåta, att om vi möjligtvis skulle kunna hafva styrka, att meddela dem en sådan smärtande underrättelse, att vi vid samma tillfälle äfven lemna dem en förnyad försäkran om våra oföränderliga tänkesätt, och få de sedermera följa egen öfvertygelse, att antingen bibehålla eller bryta det vänskapsförbund, som genom Försynens underbara skickelse blifvit oss gemellan stiftadt, och är det derfore endast samma milda Försyn, som grundlagt detta förbund, som är mächtig att åtminstone å vår sida, bryta det samma. Skulle Fritz och Carl bryta det, då är vårt samvete fredadt, och våra hjertan för alltid tillslutna så väl för dem som för alla andra, de må äga den största börd och rikedom. — Bästa flickor! Jag respecterer edra tänkesätt och eder erkänsla, men hade likväl väntat ett mindre afgörande svar på min moderliga

*) Se 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 och Side Bladen.

framställning och hoppas att J vid närmare eftersinnande skölen se den från en annan synpunkt. — Jag har visserligen ingenting att anmärka emot magister Carl i moraliskt afseende, utan tvertom högaktar jag honom för hans redbara karakter, hans blixtrande snille och oafåtliga bemödanden för det nyttiga, hvarigenom han gifver det bästa hopp om sig, att i en framtid kunna blifva i tillfälle att åtminstone för egen person lefva oberoende; men att för dig, min bästa Carolina! afvakta denna utgång, är mycket vågadt, särdeles i en tid, då så många candidater af alla slag, ja äfven tromän trängas om platser ofta under deras värdighet. — Du bör således finna, att jag har giltiga skäl för min önskan, det du ville öfvertyga Carl om denna min uppriktiga välmening för edert framtida väl, och jag hoppas, att han skall gilla mina grundsatser och tillika respectera en huld fostermors vilja.

Ålskade mamma! Att magister Carl respecterar en huld fostermors vilja, samt med tacksamhet emottager dess välmenta råd, derom får jag försäkra mamma, men huruvida han derföre kan finna sig föranlåten, att icke vidare umgås med den förhoppning, att i mig äga en vän, med hvilken han önskar få dela lifvets omvexlande öden, är en sak, som han sjelf äger rätt att bestämma. Hvad beträffar magister Carls ringa och fattiga härkomst, så skulle en förebråelse i sådan riktning vara högst sårande för hans finkänsliga hjerta och tillika nedstämma hans sinneslugn för det ädla bemödandet, att oafåtligen med hvarje dag söka vinna nya segrar öfver detta förmenta hinder. Dessa ädla bemödanden i förening med djupa kunskaper, värderar jag långt högre än både börd och rikedom, som oftast är endast ett bländande och poleradt skal utan kärna, och hvars glans derföre ohjelpigt går förlorad och hvarom tidens tecken bära de ojäfaktigaste bevis; då deremot en obemärkt yta med verklig kärna, tilltager i styrka och varaktighet, och hvem kan förutse den gräns för lycka och glans, som Forsynen i en framtid utstakat för så ädla och alltid grönskande telningar. — Bästa Caroline! du talar ur en ganska afgörande och öfvertygande ton för Carls räkning, men deremot söker du kasta en oförtjent skugga på börd och rikedom, hvarmed du förmodligen alluderar på grefvarne. Denna allusion eller tillämpning var oväntad och mindre passande, åtminstone hvad de ädla grefvarne beträffar, hvilka alltid gjort sig kände för en flärdfri och i alla afseenden aktningssvärd vandel, och färtjena således äga första rummen på förslaget i frågan om att vinna en flickas and.

— Älskade mamma! att uppföra de ädla grefvarne på förslaget, kan jag icke hindra! men mig torde icke kunna bestridas att äga Jus Patronatus eller rättigheten att sjelf göra utnämningen, och torde mamma godhetsfullt förlåta, om mitt val då faller på någon utom förslaget. — Bästa Carolina! Jag hör att du är kall för alla andra än Carl, och därför vill jag tills vidare icke oroa hvarken mig eller dig med något vidare samtal i detta ämne, hvaruti våra åsigtter för närvarande äro så stridiga, och vill jag därför uppskjuta dermed tills vidare, då dina tänkesätt under tiden säkerligen förändras och jag äfven får tillfalle vidtaga de mått och steg, hvartill jag finner mig föranlåten. — Emmedlertid vill jag nu höra Charlottes tankar, dem jag hoppas måtte vara mera sansade och öfverensstämmande med mina. — Nå, min kära Charlotte! jag gratulerar dig, att äfven i går den ädle grefve Sp—e egnade dig sin synnerliga uppmärksamhet, och det skulle mycket fägna mig, om du kunde fortfarande göra dig värdig deraf. Men i går var ditt bemötande emot grefven icke sådant som jag verkligen hade önskat det, och därför vill jag att du nu skall uppriktigt förklara mig orsaken dertill. — Goda och älskade mamma! Värdigas förlåta om blygsamheten och medvetandet af min ringa härkomst blandade sig något uti conversationen och lade band på min tunga och mina känslor, så att jag icke kunde så värdigt besvara den ädle grefvens mig visade uppmärksamhet, som min goda mamma hade önskat; men jag vågar hoppas, att den ädle grefven icke onådigt upptog, om han någon gång förmärkte, att jag icke alltid var mäktig iakttaga den finre etiquettens alla fordringar, som hos sådane herrar äro medfödda. — Bästa Charlotte! jag gillar din ursäkt, att blygsamheten öfver en ringa och fattig härkomst icke är lätt att dölja och ännu mindre medfödda böjelser, som så lätt kunna undfalla och framlysa i en conversation med en så bildad och finkänslig person; men jag kan trösta dig dermed, att oftast öfverväga en sådan naturlig blygsamhet och oskuld, äfven de största anspråk, som en förfinad uppfostran och ofta tillgjord etiquette tror sig kunna äga. Vore jag fullkomligt förvissad om, att detta vore verkliga orsaken till din dystra sinnesstämning emot den ädle grefven, så har jag ingenting deremot, men jag fruktar likväl för, att något annat medvetande, såsom det att hafva fattat vänskap för Fritz är rätta orsaken, Säg mig därför uppriktigt om så är. — Goda och älskade mamma! jag kan icke neka till, att jag ifrån första stund fattat en så djup vördnad och vänskap för den ädle Fritz, att minsta skynt af visad

tillgifvenhet för någon annan vore mig lika omöjligt som ovärdigt; ty de sista orden som Fritz vid afskedstagandet yttrade, första gången jag hade den äran att vara i hans angenäma sällskap, voro dessa: "så ren och klar, som solen är, skall och vår vänskap vara". Dessa ord gingo till djupet af mitt hjerta, ehuru barn jag då var, och äro samt förblifva städse outplånliga. — Bästa Charlotte! Jag värderar din djupa vördnad och vänskap för Fritz såsom grundlagde från barnåren; men en vänskap fattad i barndomen, bör derföre icke vara hvarken outplånligare eller starkare, än att den kan vid en mera stadgad ålder lämpas efter omständigheterna och en huld fostermors välmenta önskningsar. Ålskade och vördade mamma! mammas önskningsar och vilja är min lag och derföre är det min högsta önskan och skyldighet, att kunna uppfylla dem; öfvertygad derom, att ett modershjerta alltid ömar för älskade barns framtida väl och äfven går deras önskningsar till mötes, enär de ledas af en rättskänsla för uppfyllandet af de heligaste löften, som dygd, oskuld och vänskap förenade gifvit hvarandra. Bästa Charlotte! att du på det högsta vill gå min vilja till mötes, är mig ganska kärt; men då du tillika hoppas, att jag af moderlig ömhet skall efterkomma dina önskningsar för uppfyllandet af redan gifna heliga löften, så är detta ett vilkor, som för närvarande tvingar mig, att närmare öfverväga dessa löften, innan jag fattar mitt beslut.

Emedlertid finner jag, att du är af samma sinnesstämning som din kära syster, och mån J deruti tills vidare förblifva, jag hoppas, att J skolen få anledning gilla mina välmenta åsigter, utan att dervid fästa några vilkor — Ålskade mamma! Hvad gagnar det till; om jag förvärfvade hela verlden och tager dock skada till min själ? — Bästa Lotta! du tar saken i en djupare betydelse än jag verkligen hade väntat af dig, och derföre vill jag lemna denna ömtåliga sträng ovidrörd, tills jag fått tillfälle att höra Fritzs och Carls tankar äfvensom inhämtat eder goda Faders visa råd. — Friherrinnan, vacklande i valet af sitt beslut, att antingen fullfölja sina lysande och egenyttiga beräkningar, att söka förmå flickorna öfvergifva Fritz och Carl och i stället fatta vänskap för de rika och ädla Grefvarne, öfverlade och resonerade med sig sjelf sålunda:

(Forts. följer.)

DYGDENS BELÖNING OCH KÄRLEKENS SEGER.*

EN SANN OCH MÄRKVÄRDIG HÄNDELSE.

Kan jag inför Gud och människor försvara, om jag vidare fortfar att söka släcka en i unga oskyldiga hjertan brinnande låga af kärlek och vänskap, för att få den änyo antänd och ledd åt värdigare föremål, till vinnande af min önskan och öfvertygelse? Skulle framtiden olyckligtvis besanna, att jag derigenom beredt flickornas ofärd, så måste åtminstone Gud förlåta mig, om jag som människa felat. Men skulle jag deremot lyckas att vinna min önskan och hafva beredt deras framtida sällhet, så skola mina återstående dagar derigenom också förljufvas, samt barnens och Grefvarnes tacksamhet följa mig till grafven. — Men tänk deremot, om detta hopp sviker mig, och jag derigenom samlar glödande kol öfver mitt hufvud och mina återstående dagar, i stället att förljufvas, deremot förbittras och barnens tacksamhet förvandlar sig till tärande förebråelser, ja kan hända förbannelser öfver mitt stof!

Jag är emedlertid försatt uti den mest brydsamma förlägenhet, men tycker mig likväl icke begå någon orättvisa, då jag handlar efter samvete och öfvertygelse. — Nu komma ju de ädla Grefvarne på eftermiddagen och vilja hafva ett mera bestämdt yttrande af mig, huruvida de hafva något att hoppas eller frukta för vinnandet af flickornas odelade vänskap, och hvarom jag hittills gifvit dem god förhoppning, innan de vågade att sjelfva inför flickorna förklara sin kärlek. — Och då min annars så gode Georg afsagt sig all inblandning i denna sak, är jag således utan allt annat stöd, än hvad egen rättskänsla och öfvertygelse kan lemna mig i ett så viktigt ögonblick. — Att söka förmå flickorna rygga sitt beslut, anser jag nu mera för mig vara omöjligt, om ock Grefvarne äfven skulle med presenter af guld och de dyrbaraste juveler, söka inverka på deras öfvertygelse. Den enda utväg, som återstår, vore således, att på ett lämpligt och värdigt sätt, söka förmå Fritz och Carl, att afstå ifrån deras anspråk på flickornas tillgifvenhet, enär de genom denna lilla uppoffring kunde bereda, icke allenast flickornas fram-

*) Se 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 och 9 Bladen.

tida lycka, utan äfven deras egen och hela familjens välfärd. Och vill jag därför nu, innan Grefvarne hinna ankomma, söka föreställa Fritz och Carl, hvilken stor lycka de äro mäktige att kunna tillskynda hela familjen, om de endast villja förmå sig till, att lemna Caroline och Lotta den enkla förklaring: att då de finna, det en förening med de ädla och rika Grefvarne, icke allenast skulle lyckliggöra dem för hela sin framtid, utan äfven vara för oss och hela familjen i mera än ett afseende ett ovärderligt stöd för både närvarande och kommande dagar, m. m., så, och alldenstund detta är i fullkomlig öfverensstämmelse med vår ömma moders innerliga önskan och villja, så hafve vi af så ömmande och bevekande skäl funnit oss föranlätne att tillstyrka denna förening, äfvensom uppriktigt förklara, att vi derigenom icke finna oss på något sätt förfördelade eller sårade, utan i stället tillönska detta nya förbund all lycka och välsignelse. Ja, på detta sätt, sade Friherrinnan för sig sjelf, bör det lyckas mig, att kunna gå de ädla Grefvarnes önskan till mötes och ståtligen vinna en dyrbar seger, utan annan uppoffring än barndomsvänskaps öfverlemnande åt glömskan. — Friherrinnan, nu glad öfver, att hafva utfunderat rätta sättet för ernäendet af sin önskan, kallar genast på betjenten som får befallning tillsäga Fritz att inställa sig hos Friherrinnan — Fritz kommer genast — Friherrinnan emottager honom med en allvarsam blick, under yttrande: Min käre Fritz! du har alltid gått mina önsknigar till mötes och därför gjort dig värdig af en huld moders ömma omvårdnad och skyldiga erkänsla, och hoppas jag därför, att du äfven nu efterkommer min önskan och vilja, till vinnande af ett ändamål, som otvifvelaktigt skall bereda din och hela familjens framtida lycka och heder. — Älskade mamma! Ingen pligt finnes för mig heligare, än den, att kunna gå en älskad moders önskan till mötes, om det står i min magt att kunna efterkomma det. Min kära Fritz! Jag begär ingenting annat, än hvad du kan och bör efterkomma, och det vore, att taga i ett noga öfvervägande, huruvida den vänskap, du lärer fattat för Charlotte, är värdig en yngling af börd, eller så uppriktig och djup, att den icke kan utplånas eller öfverslyttas på ett för dig värdigare föremål, än en flicka af ringa och fattig härkomst. — Min goda mamma! med all aktning och undergifvenhet för en älskad moders välmenta önskan och vilja, finner jag mig likväl föranlätne förklara, att ett sådant steg af mig icke vore öfverensstämmande med samvetets och vänskapens gudomliga la-

gar, som framför allt i världen böra hållas heliga och icke öfverträdas, aldraminst för att endast derigenom vinna börd och rikedom. Dessa lagar bjuda och befalla, att man mera skall lyda Gud än menniskor. Men kan min goda mor visa mig att något annat ligger till grund för Dess önskan, att få det starka vänskapsbandet upplöst emellan Charlotte och mig, såsom att hon på något sätt i moraliskt afseende brutit emot Guds eller mensklig lag, så är jag utan att vara oförsonlig, den första, som skall slita vänskapsbandet oss emellan, men endast för verldsliga beräkningar är och förblifver det en klippa, hvaremot alla försök till inkräktingar skola stranda. — Min häste Fritz! tag saken ej så häftigt, jag värderar din stora trofasthet och uppriktiga vänskap, och har ingen anledning att tillvita Charlotte det minsta karaktersfel, hon är i det afseendet ett mönster af ungdom och värdig att äga din vänskap; men tror du ej, att en lika ädel karakter kan finnas hos en flicka i förening med börd och rikedom? — Det kan jag visserligen icke bestrida, svarade Fritz; men denna karakter blifver aldrig så ädel och värderik, som en fattig flickas, hvilken, ifrån barndomen pröfvad af lidaude och behof, ändå i yttersta stunden segrar emot mäktiga eröfrares försåtliga anfall. Se, deruti, min goda mor! finnes den ädlaste börden och den största rikedom. — Denna din förklaring, min kära Fritz! är så stark och öfverbevisande, att jag icke längre kan uthärda en fortsättning deraf i samma syftning och anda; men vill du öfvergå till en mera lugn och sansad diskussion, så önskade jag att opartiskt fortsätta densamma, för att vinna en närmare förklaring öfver hvad du menar med mäktiga eröfrares försåtliga anfall. — Dermed menar jag uppriktigt de ädla Grefvarnes oförlåtliga bemödanden, att efter misslyckade försök, att sjelfva kunna vinna den vänskap, som af oskyldiga hjertan uteslutande är egnad åt andra, ändå deruti vidare fortfara genom min goda mors bemedling, detta kan jag, utan att öfverskrida grannlagens gränser, icke förklara för annat än försåtliga anfall; ty det hvarken är eller kan vara de ädla grefvarne obekant, att Caroline och Charlotte stå uti ett vänskapligt förbund med mig och bror Carl. — Bäste Fritz! Om så är, kan jag icke neka till, att de öfverstigit grannlagens gränser, men medvetandet af den ädla afsigten, att göra fattiga flickor lyckliga, torde ursägta hvad de felat. — Min goda mor! genmälte Fritz: att sela menskligt är, gudomligt att förlåta. — Adjö, min kära Fritz! Gud vare med dig och Charlotte!

Hvad i all verden är nu att göra! utropade friherrinnan, jag tror att ju mera jag arbetar för vänskapsbandets upplösande, ju mera styrka vinner det, och enär Fritz kunde så kraftigt vederlägga alla mina åsigtter, hvad skall icke Carl då kunna göra med sin öfverlägsna och djupsinniga vältalighet, som kan göra de hårdaste hjertan mjuka. — Jag vågar och kan icke längre uthärda en samvetsstrid höljd af bittra tårar, och som jag på förhand nogsamt inser att af mig omöjligen kan vinnas, ty jag finner att kärleken är starkare än döden, och må jag därför heldre blottställa mig för grefvarnes största ogunst, och aldrig mera tänka på börd och rikedom. — Hvarefter friherrinnan sammanknäpte sina händer och under en djup bönesuck, tillönskade barnen all lycka och välsignelse af Gud som äkten- skapet stiftat har, samt yttrade:

*En helig pligt mig återstår,
Att troget mig till minnes föra,
Hur jag uppfyllt himlens bud,
Med dagens slut att räkning göra
Emellan samvetet och Gud.*

Anmärkes: Att Baron Fritz blef gift med mamsell Charlotte och Margister Carl eller då varande Kongl. Hof-Predikanten, med Fröken Caroline. — Båda äktenskapen blefvo de aldri lyckligaste, så att Friherrinnan välsignade den dag då hon lemnade sitt bifall till deras förening, som med mycken högtidlighet firades på en och samma dag.

De rika och ädla Grefvarne deremot blefvo slutligen, genom deras yppiga och praktfulla lefnadssätt, fattiga och lefde dessutom ett mindre lyckligt lif inom sina familjer.

Slut.

*Låt kärlekens och fridens band
Föreنا hela menskligheten.
De bröst som hatet söndrar än,
Gud med Din höga anda lifva,
Att närmas med försoningen,
Och denna Stund för jorden blifva
En högtid åt förlåtelsen!
Gud styr, välsigna och beskydda
Monarken och vår fosterbygd,
Åt allmänt väl gif kraft och skygd,
Och främja från palats till hydda,
En stadig tro, en verksam dygd!
O Fader! hvar han fins på jorden,
Den usle, den olycklige,
Af menskor öfvergifven vorden,
Skänk honom ditt förbarmande!
Jag vet du ser det qual som sårar
Bland stofkets söner en och hvar,
Jag vet du räknar Enkans tårar
Och är de faderlösas Far;
Så vet jag ock, för mina bröder,
Du hör min suck med välbehag:
Styrk hvarje nödställd, sjuk och svag,
Och då hans qualda hjerta blöder,
Förkrossadt under ödets slag,
Sänd hoppets Engel från det höga,
Att skingra molnet från hans syn,
Som hindrar hans förgrätna öga,
Att skåda lönen ofvan skyn. —*

man, jag
e, ju me-
lägga al-
n öfver-
hjetan
retsstrid
att af
än dö-
s största
Hvänder
p löse-
m äkten-

och Ma-
rellare. —
älsigande
den hög-
heras yppi-
e lyckligt
Stat.

